

A U S T R A L S K É

LISTY

IN AUSTRALIA POSTAGE PAID
IN AUSTRALIA POSTAGE PAID

AUSTRALSKÉ LISTY

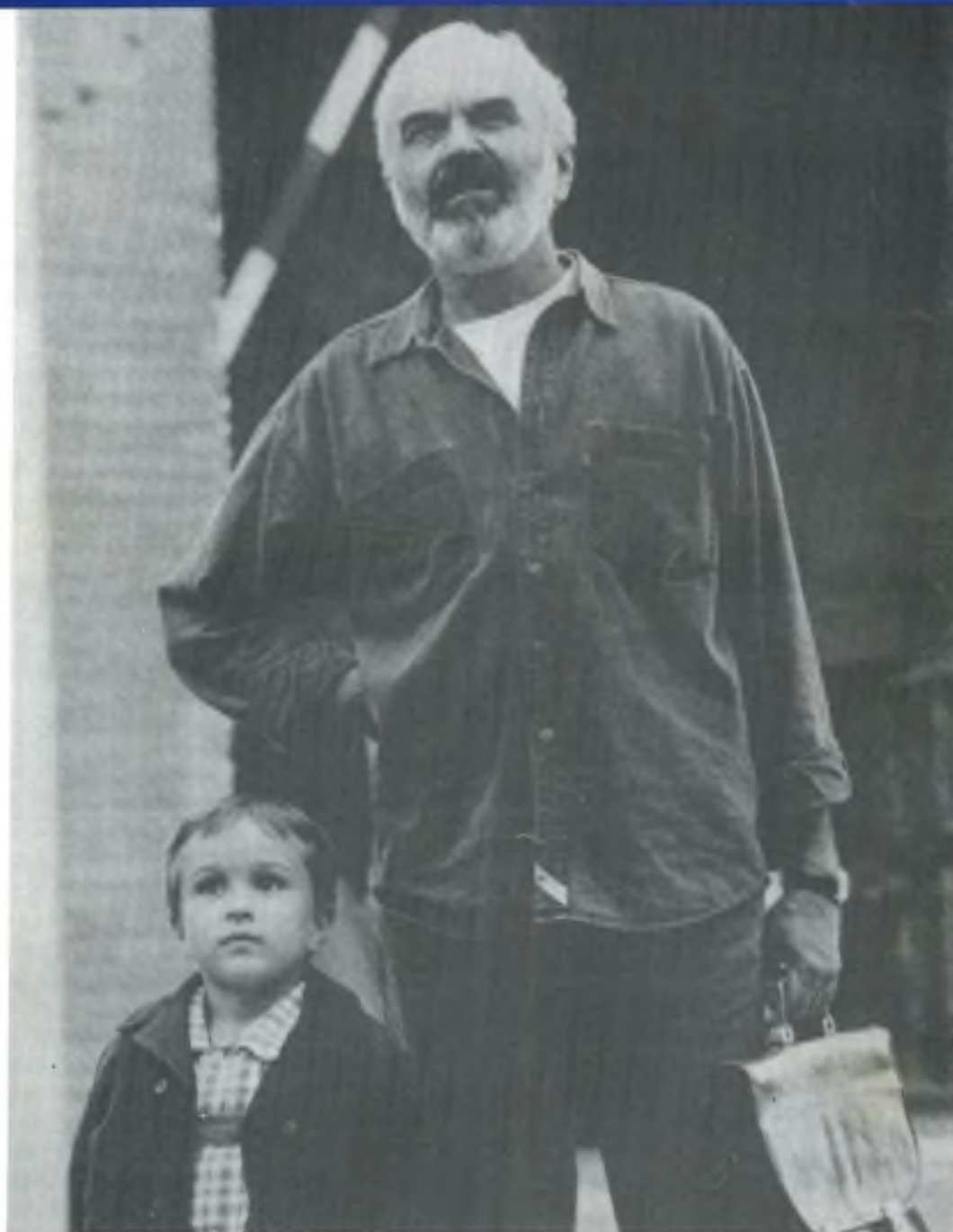
ČÍSLO : 66 / 67

únor - březen 1997

Print Post Approved

PP 242296 / 00084

\$ 2.60

DENY

KOLYA

Kolya (ANDREJ CHALIMON) and
Frantisek Louka (ZDENEK SVERAK)

L. & G. Pergl

Česká Optická Firma

57 Pelham Street
CARLTON VIC. 3053
Tel: (03) 9663 6242

ZNOJEMSKÉ OKURKY !!

K dostání v Sydney
za velkoobchodní ceny
Máte - li zájem
Mirek - 9890 9953 po 3. hod.

DENTAL PROTESIS

ODBORNÝ ZUBNÍ PROTETIK
nabízí své služby, ve zvláštních případech
(stáří, nemoc atd.) ošetření doma možné,
(soukromé pojištění vyplácí
předem domluvenou částku)
Další informace
na čísle: (02) 9388 2216
mluvíme česky i slovensky
425 Old South Head Road
North Bondi NSW 2026

Hledáte příbuzné a známé?
Nabízíte služby a servis?
Máte zájem o seznámení?
Využijte

AUSTRALSKÉ LISTY !!!

Česky mluvící solicitor / právník a advokát
vám nabízí služby
Vynikající znalost českého a australského práva.
Kontaktujte: Vladimíra Gazdika

V. GAZDIK LL.B. & CO. SOLICITORS

Vladimír Gazdik LL.B.
Solicitor & Advocate CR

1A/5 Wongala Crescent
Beecroft NSW 2119 Australia
Telephone: (02) 9484 2221
Facsimile: (02) 9484 6606

Mobile: 015 274 734
After Hours: (02) 9980 7908
Appointments: (047) 87 6336

CONTACT
P.R.I.N.T.I.N.G.
A.C.N. 002 887 238

NAVRHNEME
GRAFICKY UPRAVÍME
KVALITNĚ VYTISKNEME
BAREVNĚ I ČERNOBÍLE
KATALOGY
OBCHODNÍ DOPISY
REKLAMNÍ NABÍDKY
SVATEBNÍ OZNÁMENÍ
VIZITKY
a další

Unit 4, 175 Gibbes Street
CHATSWOOD, NSW, 2067, AUSTRALIA
Tel (02) 9417 8555 Fax (02) 9417 5510

APPLIED COMPUTER SYSTEMS

(Australia)

dodáváme celé systémy 'software' i 'hardware' pro
**MANUFACTURING, ENGINEERING
DESIGN, CAD/CAM
DESKTOP PUBLISHING
JOB COSTING, ACCOUNTING
MULTIMEDIA, DESKTOP VIDEO
České, EASTERN & WORLD FONTS
BUREAU SERVICE & TRAINING**

7 Boonah Street
WENTWORTHVILLE
NSW 2145

Tel: 02 9636 1873
Fax: 02 9631 2024
Mobile: 018 288 477

5th Floor 75 King St
Sydney NSW 2000

Tel: (02) 9262 1144
Fax: (02) 9262 4479

Plánujete cestu do Evropy?
Na zasedání zašleme náš katalog a zajistíme:
- levné letenky,
- ubytování,
- půjčení auta,
- zájezdy pro vaše australské přátele,
- pobyt v lázních,
- dovolenou na lodi,
- pojištění a profesionální servis.
Volejte Renatu - 9262 1144

SVĚTOVÁ REVOLUCE ZA VALKY A VE VALCE

1914-1918

vzpomíná a uvažuje

T. G. Masaryk

Mravním základem vši politiky je humanita - a humanita je náš program národní.

Humanita je novější slovo pro staré slovo láska k bližnímu. Slovo "láska" se užívá dnes pod vlivem literatury zejména pro důležitou otázku poměru obou pohlaví, a moderní člověk se jaksi štítí užívat pojmu oficiálního náboženství. Proto se ujalo ve filosofii a brzy obecně již v 18. století slovo "humanita" anebo "sympatie", později "altruismus". K tomu vedl předchozí humanismus a jeho ideál humanity. (Je rozdíl mezi humanismem a humanitismem!) Ve skutečnosti humanita není než láska k bližnímu, ale princip je formulován podle nových poměrů, zejména politických a sociálních.

Humanitismus není sentimentalismus, i Ježíš žádá milovat bližního jako sebe samého. Člověk od přírody je jistě egoistou, ale je otázka, je-li jen egoistou či má-li pro bližního také cit sympatie nebo lásky, a to cit bezprostřední, přímý, nikoli ze zřetelů zase egoistických. Psychologická analýsa mě poučuje, že člověk od přírody má k bližnímu lásku bezprostřední, nezištnou, neegoistickou. (Přeložil jsem Humeovu etiku, na posílení tohoto rozpoznaní.)

Egoismus je snad silnější. Z toho plyne požadavek, vrozenou lásku k lidem vědomě zesilovat a zušlechťovat. Zkušenost nás poučuje, že se láska k lidem na konec vyplácí (zřetel egoistický). Láska a vyplývající z ní společenský řád normálního člověka uspokojuje nejlépe.

Příkaz lásky nepraví, že máme egoismus potlačovat úplně. Ale jak musíme pěstovat lásku, tak musíme pěstovat i egoismus, neboť je rozdíl mezi egoismem a egoismem. Je egoismus nejen chytrý a moudrý, nýbrž také hloupý a velmi hloupý, škodící lidem ne méně, ba více, než hloupá humanita. Pouhé chytráctví se na konec nevyplácí.

Uklidnění na české hranici.

Štěpán Skřivánek

Prvním státnickým aktem tohoto roku byl uvážený a moudrý novoroční projev prezidenta Havla. Ani slovo tohoto státnického aktu nepadlo vedle. Prezidentovo tragické ovdovění a jeho setkání se smrtí odvrácené různým operativním zákrokem jakoby slovům prezidenta propůjčovalo jakýsi čtvrtý rozměr. Prezidentova svatba s herečkou Dášou Veškrnovou měla naopak jistě tendenci těžce zkoušeného Václava Havla povzbudit k pokračování v nejdopovědnějším úřadě republiky.

Druhým závažným aktem prvních týdnů tohoto roku musí být nepochybně česko-německá deklarace o vzájemných vztazích, nedávno uveřejněná a dlouho předtím připravovaná. Toto vzájemné prohlášení zřejmě usiluje udělat tečku za jednou z nejmutnějších kapitol česko-německých vztahů. Poslední léta devatenáctého století byla svědkem zjištěného boje mezi německou menšinou v českých historických zemích a českou většinou vzrůstající se po dvou, třech stoletích k obnově české státnosti. Závěrečná fáze století dvacátého a tudíž také druhého tisíciletí už probíhá v období uklidňování, a to i přes více méně hlasité protesty sudetoněmeckých politikářů ve Spolkové republice Německo. Po Mnichově, po německém řádění za války a po vysídlení našich německých spoluobčanů dochází ke konsolidaci českého živlu v českomoravském prostoru přetvořeného v druhé polovině našeho století v národní stát Čechů.

Republika žije v očekávání svého začlenění do atlantického obranného paktu pod štítem Spojených států a do západoevropské pospolitosti. Čeští buditelé v čele s Palackým, ba i sám Masaryk by jistě vřele potřásali pravicí Havlovou i Klausovou. Tito dva demokratičtí státníci se více než kdo jiný zasloužili o tuto vzornou českou konsolidaci, byť i nebyli stejného politického vyznání, i přes výkyvy spojené s rozpadem Československa na nátlak Slováků.

Česko-německá deklarace obsahuje několik pozoruhodností. "Spáchané křivdy nelze odčinit, ale nanejvýše zmírnit" praví se v její úvodní části. Obě strany jsou si vědomy svého závazku a odpovědnosti dále rozvíjet česko-německé vztahy v duchu dobrého sousedství a partnerství a přispívat k utváření sjednocující se Evropy, pokračuje deklarace. Německá strana přiznává odpovědnost Německa za jeho roli v historickém vývoji, který vedl k mnichovské dohodě z roku 1938, k útěku a vyhánění

Stručný přehled rubrik

Uklidnění na české hranici	01
Česko-německá deklarace	02
Argosy Mining Corp.	03
Jedna vzpomínka na "Vítězný únor"	04
Hledáme přátele	05
Spisovatel Hrabal za hrází věčnosti	06
Ptejte se, odpovíme	07
Nový generální konsul v Sydney	08
Panorama české Austrálie	09 - 11
Češi ve světě	12
Zprávy	13
Kultura	14
Co nového v klubech	15
Nad dopisy čtenářů	16 - 17
Perly a perličky	18
Kočí šibfinky	19 - 20
Z tajů krás české řeči	21
Slovácko sa nesúdí	22
Humor	23
Křížovka	24

historickém vývoji, který vedl k mnichovské dohodě z roku 1938, k útěku a vyhánění lidí z československého pohraničí.... Lituje utrpení a křivd, které byly způsobeny českému lidu nacionálně socialistickými zločiny Němců! Tak to zní doslovně v tomto historickém dokumentu. Jsou to slova silná, zejména když se dále praví: "Německá strana je si rovněž vědoma že nacionalistická socialistická politika násili vůči českému lidu přispěla k vytvoření půdy pro poválečný útěk, vyhánění a nucené vysídlení." Kdo by byl býval za Protektorátu čekal taková slova z úst říšských Němců?

Česká strana, na druhé straně, lituje, že "poválečným vyháněním jakož i nuceným vysídlením sudetských Němců bylo způsobeno mnoho utrpení.... Zejména lituje excesů, které byly v rozporu se základními humanitárními zásadami." Dále "obě strany prohlašují, že spáchané křivdy náleží minulosti, a že tudíž zaměří své vztahy do budoucnosti." Tedy - co jsme si to jsme si, a nadále budeme slušnými sousedy. Obě strany proto prohlašují, že nebudou zatěžovat své vztahy politickými a právními otázkami pocházejícími z minulosti. A navíc "Spolková republika Německo plně podporuje přijetí České republiky do Evropské unie a do severoatlantické aliance..." Na první pohled se zdá, že ono společné prohlášení je dohodou rovnocenných partnerů, a že je to jeden z mála česko-německých pilířů dobrých vztahů. Ovšemže nelze zapomínat, že také sovětsko-československá smlouva oplývala dobrou vůlí a vzájemnými komplimenty. Nakonec bude záležet na praktickém provádění.

Je příznačné, že sudetoněmečtí představitelé landsmanšaftu odmítli doprovázet kancléře Kohla a zahraničního ministra Kinkelera do Prahy k podpisu tohoto dokumentu. A je snad ještě příznačnější, že prohlášení bylo podepsáno v Praze, ne v Německu. Snad by nás mohlo znepokojovat, že se v dokumentu hovoří o německé menšině v České republice, zatímco namísto "české menšiny v Německu" se užívá termínu "osoby českého původu" v SNR - zde tedy není reciprocita a vstává se otázka, kde se najednou bere ta německá menšina? Začnou si ji teď Němci znovu pěstovat?

Mezi méně publikované stati dokumentu patří i bod 7 obsahující

německé prohlášení vložit 140 miliónů DM do tzv. česko-německého "fondu budoucnosti". Česká republika má přispět částkou 20 (respektive 25) miliónů DM - tedy podstatně méně. O správě tohoto fondu má být uzavřena zvláštní dohoda a fond sám má sloužit k financování projektů společného zájmu. Vcelku se zdá, že sudetští Němci nedosáhli svého hlavního cíle - navrácení majetku v republice, nebo odškodnění za něj. Spíše přišli ve svých požadavcích zkrátka. Nezapomeňme ale, že po vstupu Čechů do Evropské unie bude všem Němcům, spolu s jinými Evropany, dána možnost ke koupi českých realit.

Nicméně snaha po uklidnění mezi Čechy a Němci je z dokumentu patrná. Pokud nebude Británie chtít torpedovat evropské společenství, měla by jím vytvořená rovnováha zneutralizovat choutky německých romantiků překračovat české hranice, a to na delší dobu.

ČESKO-NĚMECKÁ DEKLARACE

Úvod

Vlády České republiky a Spolkové republiky Německo, majíce na paměti Smlouvu mezi Českou a Slovenskou Federativní republikou a Spolkovou republikou Německo o dobrém sousedství a přátelské spolupráci ze dne 26. února 1992, kterou si Češi a Němci podali ruku, oceňující dlouhé dějiny klidného a pokojného soužití Čechů a Němců, během kterého bylo vytvořeno bohaté kulturní dědictví působící až dodnes, přesvědčeny, že spáchané křivdy nelze odčinit, ale nanejvíš zmírnit, a že při tom nesmí docházet k novým křivdám, vědomy si, že Spolková republika Německo plně podporuje přijetí České republiky do Evropské unie a do Severoatlantické aliance v přesvědčení, že to je ve společném zájmu, přihlašující se k důvěře a otevřenosti ve vzájemných vztazích jako předpokladu pro trvalé a do budoucnosti zaměřené usmíření, společně prohlašují:

Bod 1

Obě strany jsou si vědomy svého závazku a odpovědnosti dále rozvíjet česko-německé vztahy v duchu dobrého sousedství a partnerství a přispívat tím k utváření sjednocující se Evropy. Česká republika a Spolková republika Německo dnes sdílejí společné demokratické hodnoty, respektují lidská práva, základní svobody a normy mezinárodního práva a jsou oddány zásadám právního státu a politice míru. Na tomto základě jsou odhodlány přátelsky a úzce spolupracovat ve všech oblastech důležitých pro vzájemné vztahy. Obě strany jsou si zároveň vědomy, že společná cesta do budoucnosti vyžaduje jasné slovo o minulosti, přičemž příčina a následek ve sledu událostí nesmějí být opomíjeny.

Bod 2

Německá strana přiznává odpovědnost Německa za jeho roli v historickém vývoji, který vedl k Mnichovské dohodě z roku 1938, k útěku a vyhánění lidí z československého pohraničí jakož i k rozbití a obsazení ČSR. Lituje utrpení a křivd které byly způsobeny českému lidu nacionálně socialistickými zločiny Němců. Německá strana vzdává čest

obětí nacionálně socialistické vlády násilí a těm, kteří této vládě kladli odpor. Německá strana je si rovněž vědoma, že nacionálně socialistická politika přispěla k vytvoření půdy pro poválečný útěk, vyhánění a nucené vysídlení.

Bod 3

Česká strana lituje, že poválečným vyháněním, jakož i nuceným vysídlením sudetských Němců z tehdejší ČSR, vyvlastňováním a odnímáním občanství bylo způsobeno mnoho křivd nevinným lidem, a to i s ohledem na kolektivní charakter přisuzování viny. Zejména lituje excesů, které byly v rozporu s humanitárními zásadami i s tehdy platnými právními normami, a nadto lituje, že bylo na základě zákona č. 115 z 8. května 1946 umožněno nepohližet na tyto excesy jako na bezprávné a že následkem toho nebyly tyto činy potrestány.

Bod 4

Obě strany se shodují v tom, že spáchané křivdy náleží minulosti, a tudíž zaměří své vztahy do budoucnosti. Právě proto, že si zůstávají vědomy tragických kapitol svých dějin, jsou rozhodnuty nadále dávat při utváření svých vztahů přednost dorozumění a vzájemné shodě, přičemž každá strana zůstává vázána svým právním řádem a respektuje, že druhá strana má jiný právní názor. Obě strany proto prohlašují, že nebudou zatěžovat své vztahy politickými a právními otázkami pocházejícími z minulosti.

Bod 5

Obě strany potvrzují své závazky z článku 20 a 21 Smlouvy mezi ČSFR a SRN o dobrém sousedství a vzájemné spolupráci ze dne 26. února 1992, v níž jsou zakotvena práva příslušníků německé menšiny v České republice a osob českého původu v SRN. Obě strany jsou si vědomy, že tato menšina a tyto osoby hrají důležitou roli ve vzájemných vztazích, a konstatují, že jejich podpora je i nadále v oboustranném zájmu.

Bod 6

Obě strany jsou přesvědčeny, že vstup ČR do Evropské unie a volný pohyb v tomto prostoru dále usnadní soužití Čechů a Němců. V této souvislosti

vyjadřují zadostiučinění, že na základě Evropské dohody o přidružení mezi Evropskými společenstvími a jejich členskými státy a Českou republikou bylo dosaženo značného pokroku v oblasti hospodářské spolupráce, včetně možnosti podnikatelské činnosti podle čl. 45 této Dohody. Obě strany jsou připraveny v rámci svých platných právních předpisů brát při posuzování žádosti o pobyt a přístup na trh práce zvláštní zřetel na humanitární a jiné důvody, zejména na příbuzenské vztahy a rodinné a další vazby.

Bod 7

Obě strany zřídí Česko-německý fond budoucnosti. Německá strana prohlašuje, že je připravena vložit do fondu 140 milionů DM. Česká strana prohlašuje, že je připravena vložit do fondu 20 (resp. 25) milionů DM. Obě strany uzavřou zvláštní dohodu o společné správě fondu. Tento společný fond bude sloužit k financování projektů společného zájmu (setkávání mládeže, péče o staré lidi, výstavba a provoz léčebných ústavů, péče o stavební památky a hroby a jejich obnova, podpora menšin, partnerské projekty, česko-německé diskuzní fórum, společné vědecké a ekologické projekty, jazyková výuka, přeshraniční spolupráce). Německá strana se hlásí ke svému závazku a odpovědnosti vůči všem, kteří se stali obětmi nacionálně socialistického násilí. Proto mají být projekty, u kterých je to vhodné, ku prospěchu především obětím nacionálně socialistického násilí.

Bod 8

Obě strany se shodují v tom, že historický vývoj vztahů mezi Němci a Čechy zejména v první polovině 20. století vyžaduje společné zkoumání, a proto se zasazují za pokračování dosavadní úspěšné spolupráce Česko-německé komise historiků. Obě strany zároveň považují udržování a péči o kulturní dědictví, které spojuje Čechy a Němce, za důležitý příspěvek k budování mostu do budoucnosti. Obě strany dohodnou zřízení Česko-německého fóra, které bude podporováno zejména z prostředků Česko-německého fondu budoucnosti a na němž se bude pod záštitou obou vlád a za účasti všech kruhů, majících zájem na úzkém a dobrém česko-německém partnerství, pěstovat česko-německý dialog.

ARGOSY

Argosy Mining Corp.

je kanadská firma, která se zabývá těžbou kovů. Její odbočky jsou rezesety po celé Evropě. Jedna z nich je také na Slovensku, v Kremnici. Pro tuto odbočku hledá společnost česky či slovensky mluvící odborníky pro tato místa:

KREMNICA PROJECT MANAGER

- jeho úkolem je řídit již započatý průzkum nálezit zlat v této oblasti.
- manager je zodpovědný za plánování, odkrývání a vrtání, výzkum v historických materiálech týkajících se nálezit zlat v této oblasti,
- rovněž je zodpovědný za skupinu geologů, inženýrů i odborných poradců, kteří budou na projektu spolupracovat.

Kvalifikace

- Master Degree v geologii, či jiné ekvivalentní vzdělání,
- minimálně 15 let praxe v oboru, včetně řízení podobných průzkumných projektů,
- možnost trávit 75% roku 1997 v Evropě
- čestina či slovenština je předností.

SENIOR EXPLORATION GEOLOGIST

- úspěšný uchazeč bude zodpovědný za řízení průzkumu nálezit zlat na Slovensku, ve shodě s požadavky ochrany přírodního bohatství. Jeho pomocníkem bude další geolog, který je obeznámen s tamnějšími podmínkami.

Kvalifikace:

- Master Degree v geologii či jiné odpovídající vzdělání,
 - minimálně 10 let zkušeností v oboru se zřetelem na těžbu zlat,
 - možnost trávit alespoň 75 % roku 1997 v Evropě,
 - čestina nebo slovenština výhodou.
- Zájemci o tato zaměstnání se mohou informovat:

ARGOSY MINING CORP.
 Att. Nina I. Clarc, Administrator
 1715 - 750 West Paader Street
 Vancouver, B.C. Canada
 VaC 2TS
 Fax: 604-689-5079

JEDNA VZPOMÍNKA NA "VITEZNÝ ÚNOR"

(Z knihy generála F. Moravce
"Špion jsemuž nevěřil")

Šéf výzvědné služby československé armády v Británii za druhé světové války, československý legionář z první světové války, s nejvyššími spojeneckými vyznamenáními a exulant z roku 1948, v závěrečné kapitole své knihy líčí, jak ho únorový puč vedl do Třetího odboje.

Generál Moravec unikl několik hodin před vstupem německé armády do Prahy v letadle britskou výzvědnou službou pro něho poslaném. Do Londýna přivezl nesmírně důležité materiály. Jako jeden z předních vojáků československé armády prokazoval během války neocenitelné služby nejen československému odboji, ale také západním spojencům. Čerpal ze zdrojů, které měly přístup do generálního štábu v Berlíně a dokázal získat pro československou výzvědnou službu obdiv a uznání na nejvyšších vojenských místech. Přesto - anebo právě proto - upadl v nemilost našich komunistů a po únorovém puči byl okamžitě odstraněn jako velitel divize v Milovicích.

V knize, kterou vydala dcera po jeho smrti, nám podává kompetentní svědectví o počátcích bolševické éry v republice a o událostech dosud nedostatečně dokumentovaných.

Ty se teď pomalu dostávají pod lupu mladších českých historiků nepotřísněných marxistickými floskulami. Je to čtení smutné. Mohlo být také nazváno již tradičním povzdechem: Tak svět odplácí.

Boček Šindler

Jak velký byl komunistický vliv ještě před tím, než uchvátili moc, je zřejmé z tohoto historického příkladu: když byl vyhlášen Marshallův plán, československá vláda podala žádost o hospodářskou pomoc v rámci tohoto plánu. Bylo jí velmi třeba, protože československé hospodářství bylo těžce poškozené nacistickou okupací. Ale sovětská vláda byla proti tomu. Ministr zahraničí Jan Masaryk měl nařizeno odjet do Moskvy a tam dostal rozkaz, aby žádost odvolal.

A tak systematicky a plánovitě byla připravena situace pro převzetí moci komunistickou stranou. Puč v roce 1948 už byl vlastně pouhou formalitou. Methodická komunistická příprava kontrastovala ostře s nerozhodností, improvizací a nedostatkem realismu na straně demokratických vůdců. Slabosti demokracie, které všichni známe, byly zdůrazněny v komunistickém puči v Československu v roce 1948 velmi poučným způsobem.

Beneš byl nemocen, když odjížděl z Londýna, a jeho stav se zhoršil po návratu do vlasti. Trpěl tuberkulózou páté, arteriosklerózou a vysokým krevním tlakem. Jeho nemoc měla velký vliv na jeho duševní rozpoložení a jeho nálady se často a rychle měnily. Jeden den byl třeba úplně jako dříve, klidný, rozvázný, methodický a plný optimismu. Den nebo dva nato se jeho nálada změnila a byl jako vyměněný - skleslý, nerozhodný, lhostejný a beze vši energie. Jeho názory se měnily s jeho náladou.

Často jsem ho v té době navštěvoval na Hradčanech. Byl už tragickou postavou a myslím, že věděl, že jeho dny jsou sečteny. V době Mnichova se neprojevil jako muž činu. Tím méně jím byl v roce 1948, v době, kdy se nevyhnutelně přibližovala osudová zkouška národa. Řekl mi tenkrát, že je ústavním prezidentem a že by nikdy neudělal nic, co by se neshodovalo s ústavou. I tenkrát se stále díval na komunistickou stranu jako na jednu z rovnocenných členů mnohostranického parlamentního systému a nebral v úvahu fakt, že tato strana neuznává demokratická pravidla a že připravuje puč téměř otevřeně.

Když nastala krize, zaváhal. Při mé poslední návštěvě mi řekl, že bude-li třeba "povolá armádu, aby udržela pořádek". Zeptal se mě tenkrát, co soudím o "náladě v armádě". Řekl jsem, že pokud vím, většina vojáků by stále ještě uposlechla jeho rozkazu. Ale v jiných našich rozhovorech vyjádřil jiný postoj, totiž, že se musí stát co stůj vystříhat "vydávání jakýchkoliv rozkazů, které by vedly ke krveprolití a občanské válce". Jak všichni víme, nakonec, když krize nastala, se podal násilí, přijal rezignaci demokratických ministrů a jmenoval komunistu hlavou vlády, čímž dal komunistickému puči zdání legálnosti a

znemožnil své demokratické přívržence. Jeho rezignace necelé čtyři měsíce po puči a jeho smrt o tři měsíce později byly konečnými osudnými ranami československému národu.

Před tím, než Beneš jmenoval Klementa Gottwalda hlavou komunistické vlády v únoru 1948, dal mu seznam jmen s podotknutím, že se podvoluje komunistické vůli s podmínkou, že osoby na tomto seznamu nebudou persekuvány. Dozvěděl jsem se, že moje jméno je na tomto seznamu. To bylo poslední gesto dobré vůle nemocného a zlomeného muže, které bez všech pochyb zachránilo můj život tím, že mi dalo čas, abych připravil svůj únik z vlasti.

V den puče jsem byl na svém divizním velitelství v Mladé Boleslavi. Maje na mysli poslední rozhovor, jenž jsem s prezidentem měl, doufal jsem, že od něho přijde nějaké "povolání".

Místo toho jsem dostal rozkaz z Prahy, že se mám okamžitě hlásit u náčelníka generálního štábu generála Bočka.

Pamatuji si jasně scénu, jež následovala. Seděl jsem v kanceláři, kde jsem často před válkou hovořoval s generálem Krejčím. Jak dávno se to zdálo! Boček nervózně mžoural, tékal očima z jedné zdi na druhou. V exilu v Anglii býval mým přítelem. Ale to bylo za války. V té době neprojevoval plukovník Boček žádný sklon ke komunismu. Teprve události z něho udělaly nadšeného straníka. Zdálo se mi, že i on v téhle chvíli myslí na minulost. Velmi formálně řekl: "Za účelem vyšších zájmů státu vás propouštíme z činné služby. Můžete požádat o normální dovolenou, nebo o dovolenou z důvodu nemoci - ale když o ni nepožádáte, budete poslán na dovolenou stejně".

Jak jsem vycházel z Bočkovy kanceláře, potkal jsem dva kolegy generály, gen. Karla Janouška, velitele letectva a velitele vysoké válečné školy gen. Aloise Lišku, kteří byli na cestě do téže kanceláře. Oba také bojovali za války na západě a byli pro komunisty politicky nespolehliví. Právě tak jako já oba byli bez všech ceremonií propuštěni. Dvacet pět generálů zastávajících vysoké funkce bylo zbaveno funkce v prvních dnech komunistického převratu.

Šel jsem domů. Pomalu vstřel

klíč do zámku u dveří svého bytu, otevřel a mlčky se díval do očí své netrpělivě čekající ženy. Vše, co jsem byl schopen říci na její nevyslovenou otázku, bylo: "Tak jdeme".

S uchvácením Československa dostala Moskva dalších 13 miliónů poddaných. Československo, které bylo za Masaryka považováno za model parlamentní demokracie, bylo zařazeno do komunistického bloku jako poslední ze satelitů, ale zato bez pomoci okupačních armád, bez krveprolití, a díky Benešovi, téměř právním, parlamentním způsobem. Železná opona se však nad ním zavřela stejně nesmlouvavě jako za všemi ostatními.

Přede mnou byl teď problém, jak uniknout zpoza Železné opony. Čistky už začínaly. Mohl jsem čekat zatčení každým okamžikem a se vši pravděpodobností potupnou smrt na šibenici.

Všechno to pochopila moje žena bez ptaní. Šla za mnou do pokoje se slzami v očích - se slzami úlevy, že jsem se vůbec ze své návštěvy na ministerstvu vrátil. Jediné, co řekla, bylo: "Dobře, ale jak?"

Toho studeného šedého únoro-vého rána kladlo si mnoho lidí tuto otázku. Mnozí měli velmi málo času na odpověď. V příštích dnech se počaly šířit zprávy o osudech některých z nich. Můj přítel, dr. Drtina, ministr spravedlnosti, byl nalezen v bezvědomí, zraněn při pokusu o sebevraždu. Jiní, jako Monsgr. Šrámek a ministr pošt Hála, se pokusili o útěk a byli dopadeni. Velitel letectva generál Janoušek, také dopadený při pokusu o útěk, byl odsouzen k trestu smrti, pak mu byl rozsudek snižen na 16 let těžké práce v uranových dolech.

Moje žena a já jsme vypracovali plán svého úniku. Ačkoliv rozhodnutí odejít bylo těžké, bylo to jasné to jediné, co jsme mohli udělat. Rozhodl jsem se navázat spojení s určitými lidmi a pokusit se přejít hranice pěšky. Moje žena dostala falešný pas a měla překročit hranice vlakem do Rakouska. (Jak se ukázalo, úspěšně.) Hlídky věnovaly méně pozornosti ženám než mužům. Její odjezd byl stanoven na den po mém.

V podzemní organizaci byli muži i ženy, ochotní podstoupit nesmírná rizika a pomoci lidem, jako jsem byl já, k útěku. Spojil jsem se s nimi. Nemožu říci jak. Vše zařídili. Podle plánu jsem měl

sám, na svou pěst odjet do určitých lázní ležících blízko hranic. Po příchodu na místo jsem se měl sejit se členem podzemní organizace. Dostal jsem přesné instrukce. Měl jsem jít na určitou adresu a zeptat se na pana X s odůvodněním, že pro něho mám "vzkaz od Evy". Ten večer moje žena napsala dopis našim dcerám v Anglii.

"Všechno je tu v pořádku", psala. "Zijeme pokojně. Ráno časné vstáváme. Táta je v pořádku, každé ráno chodí v sedm na procházku na nádraží koupit si noviny."

To bylo částí příprav. Vlak, kterým jsem měl odjet do lázní, vyjížděl z Prahy v 7.30 ráno. Byl to pomalý místní vlak, o kterém se dalo čekat, že nebude v takovém nebezpečí prohlídky jako rychlík. Každé ráno jsem pravidelně odcházel z domova v 7 hodin, prošel rutinu nákupu novin na nádraží a vždy jsem se ve stejnou dobu vrátil domů. Každý den jsem šel v šatech, ve kterých vykonám cestu. Tuto rutinu jsem prováděl 12 dní.

Bylo to v době, kdy zemřel Jan Masaryk - jeho smrt odstranila poslední pochyby o komunistických skrupulích. Všechno nasvědčuje tomu, že byl brutálně zavražděn, ačkoliv komunisté vynaložili tolik úsilí, aby se zdálo, že spáchal sebevraždu.

19. března ráno odešla moje žena z bytu přede mnou, v ruce nákupní tašku, a odešla do bytu jedněch našich přátel. Já jsem šel na nádraží jako obvykle a koupil si noviny. Avšak místo abych se vrátil domů, přidal jsem se ke skupině dělníků, kteří byli na cestě do práce a pomalým krokem jsem zamířil k vlaku. Večer předtím mi jeden přítel koupil lístek třetí třídy do lázní. Měl jsem na sobě staré šaty, byl jsem neoholený, nenápadný mezi dělníky. Pod paží jsem měl malou aktovku. V té aktovce jsem měl všechno, co mi zůstalo z celoživotní služby Československu: břitvu, štetku na holení, kus mýdla, čtyři kapesníky, dva páry ponožek a přípis vyznamenání americké Legion of Merit a britského Order of the British Empire (pro důkaz mé totožnosti ve spojenecké zóně v případě, že se tam dostanu), nabitý revolver a 24 nábojů.

HLEDÁME PRÁTELE

Generální konsulat v Sydney se na nás obrátil se žádostí o pomoc při hledání:

pana Jaroslava Zahradníka,
nar. 15. 5. 1936
v Českých Budějovicích,
v Austrálii žije od roku 1976

pani Elišky Michalíkové,
nar. 17. 4. 1950 v Šenově,
v Austrálii žije od roku 1982

pana Dominika Bengese,
nar. v roce 1928 v Jugoslávii,
v Austrálii žije asi 40 let

pana Tadeusze Uhera,
nar. 11. 5. 1935 v Dolních
Domaslavicích, okr. Karviná,
v Austrálii žije od roku 1974

Informace o těchto krajanech,
volejte prosím na:
Generální konsulat v Sydney
(02) 9371 0479

PRONAJMU V CHIPPENDALE

tři ložnicový, zařízení
rodinný dům,
se studovnou, zahradou a garáží
na jeden rok.

Nájemné: \$ 350.- týdně
Pouze slušné a spolehlivé rodině

Informace: (02) 9698 2455

Spisovatel Hrabal za hrází věčnosti.

Když jsem se dozvěděl nečekanou zprávu, že můj přítel, kterého jsem znal více než třicet let, spisovatel Bohumil Hrabal je po smrti, bylo mě asi tak, jako by mi někdo do ucha vrazil hořícího vajgla. V pondělí 3. února v půl třetí odpoledne, vypadnul z pátého poschodí pražské nemocnice, údajně při krmení holubů. To samo o sobě zní, jako absurdní situace z některé jeho knihy.

Hrabal byl hospitalizován v nemocnici na Bulovce od prosince minulého roku, se silnými bolestmi zad a kloubů, s chronickým onemocněním odborně zvaným vertebrogenní algický syndrom. Jeho zdravotní stav se zlepšoval, koncem února měl být z nemocnice propuštěn. Před čtrnácti dny jsem mu poslal coby pohlednici pivní tácek ve tvaru láhve, "Pozdravení k uzdravení". K názvu kliniky ortopedie jsem připsal: Opravna andělských křídel.

Bohumil Hrabal se narodil 28. 3. 1914 v Brně jako nemanželské dítě Marie Kiliánové. O tři roky později se matka provdává za Francina Hrabala, který Bohumila adoptuje. Bydlí v pivovaru v Polné, odtud se stěhuje do Nymburka, kde je otec správcem pivovaru. Rodina se rozrůstá: narodí se další syn - Slávek, a v roce 1924 přijíždí Francinův bratr Josef. Údajně na čtrnáct dnů, ale zůstane na pořád. Stejně tak se, coby strýc Pepín, zakoření v Hrabalových knihách.

Bohumil, v Nymburce mu říkají tvrději Bogan, bydlí střídavě tam a u babičky v Brně. V té době nenasvědčuje nic tomu, že by se jednou měl stát spisovatelem, ačkoli se narodil ve stejný den jako Komenský. Na gymnáziu propadal z několika předmětů, včetně jazyka českého. Otec učinil rozhodnutí: Máš-li propadat v Brně či v Nymburce, tak to raději doma v Nymburce!

Po maturitě došlo k nečekané proměně. Bohumil se zajímá o jazyky, latinu, francouzštinu, němčinu. A od roku 1935 začíná studium práv. Souběžně navštěvuje přednášky o literatuře, umění, filosofii, má velký zájem o kulturní dě-

ni. O prázdninách cestuje na kole až do Švédska. V důsledku uzavření vysokých škol se vrací do Nymburka, pracuje na místním notářství, další čtyři roky u státních drah. Píše básně, některé vycházejí v místních časopisech. Po válce dokončuje studium na Karlově universitě a je promován doktorem práv. Komunistický převrat znemožní vydání první Hrabalovy básnické sbírky a jeho otec ztrácí své ředitelské místo v pivovaru.

Hrabal se natrvalo odstěhuje do Prahy, bydlí v Libni, v ulici Na hrázi č. 24, v místnosti, která byla kdysi kovárnou. Bydlí s ním občas Karel Marysko, básník a violončelista, dva roky grafik Vladimír Boudník. Setkávají se zde literáti a umělci, zde předčítá Hrabal svoje texty.

Další čtyři roky, až do svého těžkého úrazu, pracuje Hrabal v kladenských ocelárnách. Po rehabilitačním léčení jako balič ve sběrně starého papíru ve Spálené ulici.

V roce 1956 prosadí Jiří Kolář vydání dvou Hrabalových knížek a ve stejném roce mu jde za svědka na svatbu s Eliškou Plevovou. A je to právě jeho žena, která pracuje jako číšnice, kdo ho přesvědčí, aby se stal spisovatelem z povolání. Stane se tak až v roce 1963.

V této profesi je Hrabal zaměstnán víc než jindy. Naskytá se možnost vydávat knihy, které vycházejí ve více než stotisícových nákladech, stávají se předlohou k filmovým adaptacím. Hrabalovo dílo je překládáno, dostává se mu světového uznání. Hrabal je zván na besedy, na symposia o literatuře, cestuje a navštěvuje místa od Nového Jorku až po Moskvu. Film Ostře sledované vlaky, režisrovaný Jiřím Menzlem, získává Oscara, za nejlepší zahraniční film. Ve stejném roce 1967, umírá ve věku 85 let, strýc Pepín.

V okupačním roce 1968 sebevraždou odchází něžný barbar Vladimír Boudník, je zakázán další Menzlův film Skřivánci na niti, a dvě Hrabalovy již vytištěné knihy, jdou do stoupy. Ty starší jsou vyřazovány z veřejných knihoven. V roce 1970 umírá Hrabalovi maminka. Po dvacetipěti letech bydlení v Libni, se Hrabal stěhuje do nového bytu v Kobylisích, Jodasova ulice č. 1105, páté patro.

V roce 1975 učiní Bohumil Hrabal tzv. sebekritické prohlášení, které je ironicky vlašné, a mluví se v něm víc o

fotbalu než o politice. Po tomto článku se spustí proti Hrabalovi velká kampaň, jak v domácích kruzích, tak z teplého závětrí exilu. Mladí Koniášové páli v Praze na Kampě jeho knihy. Hrabalovi je povoleno vydat několik titulů, je natočeno několik filmů a realizováno několik divadelních inscenací. Ale jako vždy, jeho oblíba u vrchnosti povolující a zakazující vydávání uměleckých děl, se střídá jak světla semaforu na křižovatce. Některé jeho knihy vycházejí pouze v zahraničních edicích či v domácím samizdatu, což má za následek výslechy na policii a další šikanování. V té době umírá jeho bratr, a v roce 1987, v nemocnici na Bulovce, jeho žena. Ulice Na hrázi je demolovaná, za účelem výstavby dálničních přívadeců. Pokrok se nedá zastavit. Stejně tak jako zájem o Hrabalovo dílo, jehož knihy, po sametové revoluci a zrušení censury, znovu vycházejí. Nakladatelství Pražská Imaginace začíná vydávat jeho kompletní dílo.

Hrabal dostává významné literární ceny v zahraničí, je navržen na Nobelovu cenu, domá získává Seifertovu cenu, tu mu předal prezident Havel, stejně jako vysoké státní vyznamenání 28. října loňského roku. Proto si už nemocný Hrabal přijel na invalidním vozíčku.

Proč je Hrabalovo dílo tak populární? Především proto, že s lehkou ironií a zábavným stylem vytváří situace, které jsou vybudovány na autorových bohatých životních zkušenostech, se kterými je čtenáři snadné se ztotožnit. Hrabalovými literárními vzory byli Jaroslav Hašek, Ladislav Klíma, Franz Kafka, Jakub Deml, a Richard Weiner, které Hrabal nazýval pěticipou hvězdou české literatury. Jeho originální, vizuálně popisný a přitažlivý způsob psaní má styl malířských technik: od kýčovitě malebnosti až po brutální techniku akční malby Jacksona Pollocka. Hrabalova paleta má škálu všech barev, od melancholie, přes grotesku, až k černému humoru. A v průběhu čtení se čtenáři dostane navíc vzdělání na poli výtvarném, literárním a filosofickém, doplní si znalosti z vlastivědy, dějepisu, náboženství, dostane se mu mravního poučení i sexuální výchovy.

Postavy Hrabalových románů jsou obyčejní lidé, kterým i když jsou na dně, se jeví život někdy až k zesílení krásný. V celém Hrabalově díle se nevyskytuje jedi-

ný záporný hrdina.

V některé z jeho knih se dočteme zprávu o tom, že Kafka chtěl skočit z patého poschodí svého bytu v Maison Oppelt, sebevraždou z patého patra končí hlavní postava Rilkeho románu, a Hrabal sám se přiznává, že po smrti své ženy byl blízko téhož, v patém poschodí jejich bytu.

Nikdy se nedozvíme, zda jeho smrt pádem z nemocničního okna v patém poschodí byla nehoda či auto-defenestrace. Ale jedno víme určitě: Za smuteční trzny a panychidy by nás pan Hrabal poslal velmi důrazně do teplých krajín.

Hrabalovo dílo je uzavřeno, a to nejen jeho smrtí. Na jeho nedožitý narozeniny je načasováno vydání posledního svazku jeho kompletního díla. Jeho místo v hostinci U zlatého tygra, kam kdysi chodil Karel Hynek Mácha, a kde Hrabala navštívil prezident Spojených států Bill Clinton, zůstane opuštěno. Spisovatel Hrabal se stal štamgastem za hrázi Věčnosti. Když se za jasného dne zadíváme na nebe, uvidíme, že slunce je vlastně gigantický hospodský stůl, na kterém září milióny piv, milióny zlatých hladínek.

Pepča Stejskal

PTEJTE SE - ODPOVÍME

Na tomto místě bychom rádi odpovídali na vaše otázky, které se týkají právních věcí, financí, vzdělání a podobně. Pište nám své dotazy a my se budeme snažit za pomoci odborníků na ně odpovědět.

Řada čtenářů se mě telefonicky ptala, co skutečně nabízí firma SAXBY BRIDGE, která inzeruje v novinách. Vždyť finanční rady nabízí řada největších bank, jejich inzeráty na nás denně křičí z televize i ze stránek novin. Chtěla jsem tedy najít důvod, proč místo těchto zkušených, bohatých a mocných expertů, bychom měli použít služeb soukromé

firmy. Sešla jsem se s Radimem Hauptem, který mne překvapil nejen výbornou češtinou, ale především tím, že jeho vysvětlování a vůbec celé chování bylo na míle vzdálené té, tak oblíbené a podle amerického vzoru papouškované "presentation", kdy je každý člověk nemilosrdně vtlačen do role zákazníka. Radim mi velmi jednoduše a jasně vysvětlil co vlastně jeho firma nabízí. Tak tedy, firma je nezávislá, není napojená na žádnou banku, či velký peněžní ústav, je schopná dát přesné a ničím neovlivněné informace o situaci. Může najít a doporučit nejlepší řešení zákaznickova problému. V praxi to znamená, že můžete Radima navštívit v jeho kanceláři s tím, že byste rádi koupili třeba dům, či nějaké nemovitosti. Můžete mu vysvětlit svoji finanční situaci, vaše přání a představy. Radim vám pak nejen zjistí, která banka nabízí nejlepší podmínky pro půjčky, ale vyhledá i dům podle vašeho přání a možností. Vám to ušetří čas s hledáním a navíc dostanete absolutně ničím neovlivněný názor. Pokud totiž půjdete žádat o půjčku třeba do Advance Bank, tak vám tam jistě velmi ochotně vysvětlí všechny přednosti jejich půjčky, ale už jaksi pozapomenou poznamenat, že třeba National Bank má tyto podmínky výhodnější.

"Co to bude zákazníka stát", ptám se dále Radima. "Nic", zní překvapující odpověď. "Každá porada je zdarma. My najdeme nejlepší řešení, seznámíme s ním zákazníka a pokud je spokojen, představíme ho zástupcům třeba Westpak Bank, která provede celou transakci. My pak dostaneme od této banky tzv. "introductory fee". Podobně je to i s dalšími finančními transakcemi. Takže vlastně šetříme zákazníkovi nejen čas s hledáním, ale i peníze."

Zní to logicky a dobře. Poděkovala jsem Radimovi za informace. Zatím sice nemám peníze, které bych chtěla investovat, ani nepotřebuji půjčku, ale nikdo neví, co se může v budoucnosti stát.

(Jana Haberová)

Byli jste evidováni?

Ministerstvo vnitra ČR je povinno každému občanu ČR (nebo tomu, kdo byl občanem v období od 25. 2. 1948 do 15. 2. 1990) sdělit, zda-li je v informačním systému svazků vzniklých činností bývalé StB evidován jeho svazek a zda je tento svazek zachován. Stejně tak je MV povinno této fyzické osobě takovýto existující svazek zpřístupnit a vydat ji podle přání kopii části nebo celého svazku.

V žádosti je nutno uvést jméno, příjmení (včetně předchozích změn), datum a místo narození, rodné číslo, adresu trvalého pobytu, jakož i název kraje předchozích trvalých pobytů na území ČR. K žádosti je třeba připojit ověřenou kopii dokladu o státním občanství prokazující, že žadatel byl nebo je státním občanem ČR, ČSR, ČSSR. Žádost je nutno opatřit úředně ověřeným podpisem. Se svazkem se musí žadatel seznámit osobně, o zpřístupnění a určení místa zpřístupnění může požádat prostřednictvím právního zástupce.

Zákon 140/1996 Sb. nabyl účinnosti 1. prosince 1996. Možnost podávat žádost o výpis ze svazků začíná 6 měsíců po jeho vydání, tj. 1. června 1997. Žádost je třeba poslat na:

Ministerstvo vnitra ČR,
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,
tel (42-2) 335 1111, fax (42-2) 37 82 16

JUDr. Milan Hulík

Starší, slušný muž,
všestranných zájmů
poskytne podnájem
v centru Sydney
mladé ženě či studentce.
Jen slušné, nekuřačce,
spolehlivé a pořádné.
Písemné odpovědi na adresu:
Byt - Centrum
8/ 3 Clifford St.
Mosman 2088

Generální konzul České republiky v Sydney

Stalo se milým zvykem, že pracovníci generálního konzulátu, kteří přijedou z Prahy, se představí našim krajanům. Setkání s novým generálním konzulem České republiky je plánováno na 8. března, kdy se s ním sejde v Sokole Sydney. Navštívila jsem ho ještě před tímto setkáním a požádala o úplně malý rozhovor, aby se o něm něco dozvěděli i ti, kteří se do Sokola nedostanou.

Začneme s úředními daty: JUDr. Ivan Záleský se narodil v roce 1958 ve Slaném. Po maturitě na Střední ekonomické škole byl v roce 1978 přijat na právnickou fakultu Karlovy univerzity, kde se specializoval na mezinárodní právo. V roce 1983 složil rigorózní zkoušku a získal titul doktora práv. Od roku 1982 pracoval na Ministerstvu zahraničních věcí v Praze, později na konzulárním odboru. Od roku 1988 až do roku 1992 byl na Československém velvyslanectví ve Spojených státech ve funkci konzulárního referenta. Před svým jmenováním do funkce generálního konzula v Sydney, pracoval jako ředitel konzulárního odboru na Ministerstvu zahraničních věcí.

Tolik suchá fakta, která nic neříkají o příjemném mladém muži s velice jasným a přesným názorem na práci a poslání konzulátu.

Jedním z hlavních úkolů generálního konzulátu je práce s krajauskou komunitou, které se snažíme pomáhat ve všech záležitostech, kde naši pomoc potřebuje, protože si uvědomujeme, že krajané pro nás mohou být tím mostem, který spojuje naši republiku s Austrálií. Věřím, že vzájemná nepochopení i problémy, které se po revoluci objevily mezi krajany a některými lidmi doma, jsou již za námi. Snažíme se podle možnosti podporovat krajauské akce, protože to nejen upevňuje českou komunitu v Austrálii, ale je to zároveň i propagace české kultury a umění."

"Uvažuje se doma o rozšiřování

spolupráce s Austrálií? Tady mají krajané občas dojem, že Česká republika nemá o tuhle zemi moc velký zájem, snad že je to daleko, anebo ještě převládá názor, že tady není nic, co by republiku mohlo zajímat či být pro ni užitečné?"

"To určitě ne. Chceme podstatně prohloubit staré a navázat nové obchodní styky a to jak směrem z republiky sem tak i naopak. Proto se také připravuje podpis nové obchodní smlouvy, kterou by měl přijet podepsat ministr průmyslu a obchodu pan Dlouhý. V tuto chvíli ještě není známo přesné datum jeho příjezdu, neboť je velmi zaneprázdněn povinnostmi doma."

"Jaký je zdravotní stav pana prezidenta?"

"Podle informací, které jsou nám z domova k dispozici, pan prezident již opětovně vykonává svou ústavní funkci. Z toho lze usuzovat, že jeho zdravotní stav je dobrý. Samozřejmě, že na jeho zdraví se podepsala léta věznění a stresů. Spolu s jeho nemocí se objevila řada problémů, které je třeba řešit. Kdo je například zodpovědný za léčení hlavy státu, který ústav je pro takové eventuality připraven, a jak je připraven. Samozřejmě, že lidé se o zdraví pana prezidenta velmi zajímají. Teprve teď se opravdu ukázalo, jak je pan prezident oblíbený a jak je pro celou naši zemi nepostradatelný."

"To určitě. Jaký je váš názor na Deklaraci mezi Německem a Českou republikou a jak se k ní staví lidé doma?"

"Myslím si, že je to důležitý krok k vyjasnění našich vztahů s německými sousedy. Na obou stranách samozřejmě existují lidé, kteří se zněni... deklarace nesouhlasí, jsem však přesvědčen, že drtivá většina občanů obou zemí potřebnost a účelnost deklarace chápe a vítá ji. Myslím, že deklarace má především morální rozměr, přičemž cílem je nalézt společnou řeč pro budoucnost obou sousedních států a jejich občanů."

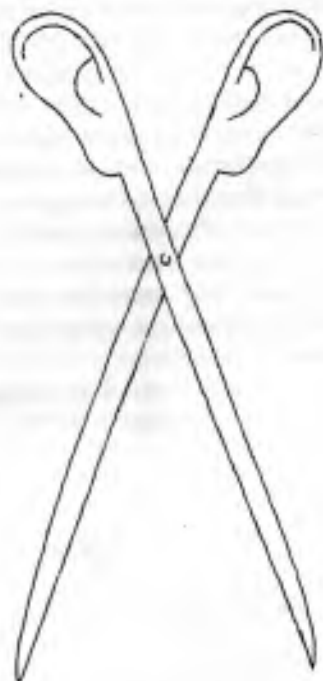
"Jste tu krátce, ale přesto - jaké jsou vaše první dojmy z Austrálie?"

"Zatím jsem v jednom kole,

protože je skutečně hodně práce s přebíráním funkce, s vnášením do celé problematiky, ale přesto jsem si nemohl nevšimnout, jak má tahle země nádhernou přírodu, čistý vzduch a příjemné obyvatelé. Zdá se mi, že je to země stvořená pro rodiny s dětmi. Sám mám dvě děti, chlapce a holčičku, pro které je Austrálie velmi exotickou zemí. Už se těším, že ji ve volném čase trochu procestujeme, i když to při její rozlehlosti nebude jednoduché."

"Děkuji za rozhovor a těším se na shledanou v Sokole."

(Rozmlouvala Jana Haberová)

HLEDÁME
VÁCLAVA KROPÁČKA
nar. v roce 1933,

emigroval v roce 1953
Hledá ho starý kamarád

Informace :
Bohumil Bouda
Krakovská ulice 742
Kralupy nad Vltavou
Czech Republic
tel : (00 11 42 205 21102

Panorama české Austrálie

Jaromír Rutar - český pionýr v Austrálii

Bořek Šindler

Cože Pavlino, Čecha za muže? Čecha? Zbláznila ses? Německý starosta se nevráživě mračí.. To se psal rok 1943. V Bohdíkovi, tehdy na území německém. Cože Mírku, Němku za ženu? Němku? Zbláznil ses? Český starosta se nevráživě mračí. To se psal rok 1945. V Bohdíkovi, tehdy už opět českém. A to dítě je vaše, vyzvídá australský konzul? A proč chcete do Austrálie? Nemračí se nijak nevráživě, jen krouť hlavou. Už mimo Bohdíkovi. To se psal rok 1949. Ale razítko pan konzul do IRO-pasu vpálil. To se po lágrech ví - vpálení štempliku a je skoro vyhráno....

A proč chcete do Austrálie? Proč že chceme do Austrálie, Jaromír, Pavlino a malý Karlík? Co nato, Jaromíre z Bohdíkova na Sumpersku pod Jeseníky, proč do té Austrálie chceš ptá se ten pán. Co měl Jaromír povídat tomu vypasenému panu konzulovi? On, kdo se po německém záboru své rodné a české obce v Sudetech odvážil zůstat ve Třetí říši Čechem a k české národnosti se hlásit, co on teď bude po šestileté válce, po obsazení Bohdíkova třemi armádami, co on má po tom všem teď za pár minut povědět tomu různolícimu naivkovi? On, voják československé armády, mileneček německé dívky, zběh, částečka v moři lidské bídě v poválečné Evropě? On, otec chlapečka narozeného bez pozhledání a razítek, teď tady v tom německém lágru to má všechno vyklopit? A co Pavlino, co ta má říkat? Němci za náklonost k Čechovi peskovaná dívka, za tyž přečin pak peskovaná Čechy, z Čech s dítětem svého vyvoleného Jaromíra vyvezena a teprve teď nedávno s ním v americké zóně Německa seždaná? Proč ona chce do Austrálie? Snad ani ne do Austrálie. Chce z Evropy, oba chtějí z Evropy. Z Evropy, která nepřeje jejich životu, která je pronásleduje. Chce kvůli Karlíkovi. Jemu aby už nikdo neříkal koho si má a nemá vybrat.

Rodí se člověk pionýrem anebo se jím stává za nepříznivých okolností? Co ho žene? Vůbec, že pionýrem je? Plahočit se z poválečné Evropy na nejzazší konec světa s malým dítětem není proposici nijak vábívou. Na kutáček zlata člověk nemyslí, není na něj ani v kufříku místo, a člověk spíš myslí na holý život než na zlato. A na tom nejzazším konci světa pak zas jen dřina, dřina a zase dřina. A ti pečení holubi, prosím, ti nikde, jenže Rutarovi je ani chytat nechtěli. Ani holuby, ani leiky oni chytat nechtěli. Vykasat si rukávy, to znali z domova, oba z malých poměrů. Ten pan konzul, číman, ten to nějak tušil. To tehdy australští čímani věděli, že takoví Rutarové budou dřít, na sebe i na celý pátý světadíl budou dřít. Třeba do úpadu. A dřeli. Postavili celou obrovskou síť horských elektráren, obrátili proudy řek, dřeli pod zemí, nad zemí. Dva roky na vládním kontraktu. Pak pro sebe. Tak i Jaromír Rutar z Bohdíkova.

Poslední týdný v Evropě nebyly nejpříznivější. Uprostřed zimy z ludwigsburského lágru do Hamburku na loď, v pliskanicích a nepohodě. Ale ouha, v Hamburku se dovídají, že

loď pojede z Neapole, ne z Německa. A tak zase tři dny zruinovanou Evropou ze severu na jih, z Hamburku do Neapole. Tam teprve čekal princ. Hellenic Prince. Našli se a přes Suez, Rudé moře, Ceylon a Indický oceán dorazili přes rovník po plavbě trvající sedmatřicet dní do Austrálie. Jedenáctého ledna 1951 přistála jejich loď v Port Melbourne. "Slyšeli jsme, že jsou na lodi i nějací čeští hoši, ale my s děckem jsme byli v jiném oddělení, teď nedávno, jsme se na Tasmanii sešli u syna s jedním z nich. Stal se na té Tasmanii velkoexportérem delikatesních potravin do Japonska. Tak vidíte, a ta loď, ten helénský princ, to byla loď žebráků..." slza paní Pavliny Rutarové, právě ovdovělé, stojí na krajíčku, když na ty doby vzpomíná. Mimochodem, paní Rutarová hovoří velmi dobrou češtinou, ač je původem Němka, Pauline Gramel ze vsi Kopřivné, tehdy se jí říkalo Gopersdorf. Kopřivná byla od Bohdíkova jen přes kopec. Bohdíkovi český, Kopřivná německá. Její otec, železničář, zemřel v dubnu 1939, krátce po zřízení Protektorátu. I on pocházel z okolí Bohdíkova. V kraji žili po staletí Češi a Němci vedle sebe, až se sudetoněmeckým politickým vůdcům zachtělo včlenit Sudety po Hitlerově převzetí moci v Berlíně do Třetí říše. A Hitler pak sebral i český Bohdíkovi. Stál mu v cestě.

Několikaletá cesta z Bohdíkova poblíž pramene řeky Moravy skončila tedy v lednu 1951 v Port Melbourne, kam loď z Neapole dorazila. To se tehdy do poslední chvíle nevědělo, kde loď zakotví, kam takový transport dýpky (displaced persons) z Evropy bude zařazen k vylodění. Většinou se vylodovalo v Sydney anebo v Melbourne, ale lodi přistávaly i v Perthu, v Adelaide a i v Brisbane. Rutarovi vystoupili na australskou půdu v Melbourne. Vojenské kamiony je spolu s ostatními dopravily do severní Victorie, do Bonegilly, při hranicích Nového Jižního Walesu, kde se tehdy rozprostíral rozlehlý tábor, dříve vojenský, nyní sloužící jako něco, co bylo opakem tábora sběrného. Z takového tábora pak lidé odcházeli na pracoviště, někdo za pár týdnů, někdo za několik měsíců. Bonegilla ležela v malebném podhůří australských Alp, bylo tam i krásné koupání - a v lednu tam bylo teplo. Po zimních plískavicích v Evropě to byla vítaná změna.

Uvnitř lágru - a to nejen v Bonegille - byl pravý Babylon. Od Estonska přes Rigu, Kovno, Kijev, Budapešť až po Dubrovnik, všechno se hemžilo utečenci z toho či onoho místa v Evropě, od obyčejných venkovanů k městským vzdělancům, všechno se to tady v Austrálii ocitlo v jenom pytlí. V německých lágrech Američané jakž takž drželi různé národnosti trochu pohromadě. Pro Australany bylo příliš komplikované pochopit, že takový Estonec se nápadně liší od Srba co do řeči či jídelního lístku. Řešení bylo jednoduché skopové v pondělí, skopové v úterý. Skopové maso anebo skopové ve středu a ve čtvrtek. Během zbytku týdne si také bylo možno vybrat skopovou. Až dodnes někteří australští Češi nemohou skopové maso ani vidět. Ale sem tam se dostal český kuchtík ke svému řemeslu a pak to byla pro Čížky v lágru paráda.

Mezi těmi desítkami tisíc Babyloňanů se hemžilo i pár australských úředníků, vyjevení mezi vyjevenými, ale šlo to.. Australané sluší, anebo tehdy sluší ještě minimální administrativou. Do Bonegilly si docházeli někteří zaměstnavatelé pro dělníky. Byli i takoví, které vybrali na stavění "proti králikovým" plotům do vnitrozemí, a doktorát z Prahy k tomu

byl výbornou průpravou. Ale Pavlína Rutarová s děckem se brzy uchýtila v Sydney jako šička v domácí výrobě. To bylo v padesátých letech v módě, a na začátek to bylo celkem dobré řešení. Jaromír, pod dvouletým vládním kontraktem pracoval tam, kam byl přidělen, na sebe nenechal dlouho čekat. Všichni obyvatelé tábora trpěli jedním společným neduhem - v kapse neměli ani vindru. A tak už o velikonocích začíná Jaromír pracovat v Sydney jako silniční dělník, poblíže bytčku, vlastně pokojíku, kdes manželkou a malým Karlíkem bydleli, u známých. Byla to práce těžká, ale té se Jaromír nebál. Pracovalo se na kusu silnice, která přes sydneyjská předměstí nakonec vedla až do Melbourne. "Tohle je moje silnice, říkával pak po celá dlouhá léta Míra, jedeme po mojí silnici, když jsme jeli autem po těch místech, kde tehdy pracoval v jedenapadesátém", vzpomíná paní Rutarová. "Ale za nějakých šest měsíců se dostal z kontraktu, Australané nepřekázeli lidem, kteří si našli práci soukromě." Bylo to v jedné přádelně v Sydenhamu, také poměrně blízko jejich "bytu" v Campsie. Sydney je ovšem velikánská, a co je cesta přes půl Prahy je v Sydney v těsném sousedství. "Mírek nakonec pracoval na čtyřech strojích najednou, dva až tři stroje byly průměr, ale Míra byl šikovný chlapec" - paní Rutarová se i dnes usmívá, když vzpomíná, jak se začínalo. "Já měla práci doma, šití mi domů nosili, Míra pracoval dlouhé přesčasové šichty v přádelně. Už jsme nebyli nuzáci. A Karlík začal chodit do australské školy. Karlíkova školní éra začínala dobrodružně. Otec s matkou pracovali, nebylo pomýšlení na nějaké doprovázení. Hoch ovšem neuměl anglicky. Bylo mu sedm let. Konečně byl z lágru venku, pryč z Evropy, která dětem jako on nepřála. Ale pryč z nejistoty? Bytná, paní Taylorová, pomohla a posadila hochu na školní autobus. Do školy to šlo, horší to bylo cestou domů. Autobus jel a jel a v něm jel malý Karlíček. Až už nebylo kam jet a on zůstal sám s řidičem. Ten se s chlapcem nedomluvil, německy nebo česky neuměl. Jenom na chlapce anglicky. Co to ten svět pořád chce, musel si říkat ten malý chlapec, tak dlouho na lodi a teď v tomhle autobuse. Tak se tedy ocitl na policii. Několik hodin ho pak vliční policisté vozili ulicemi, až on konečně ukázal "svůj" dům. Ono začínat nový život v cizí zemi je safraportská štrapáce, pro děti zpočátku je to ještě obtížnější než pro dospělé - ale výhodu takové děcko má. Za pár měsíců se naučí řeč a pak už hned žije jako ryba ve vodě. Rodičům to trvá léta, a vždycky budou poznamenání akcentem". Z Karlíka byl brzy malý Australánek, dnes je Australanem velikým, má sám děti, australskou ženu a velký motel severně od Sydney... Ale tenkrát byl prvňáčkem.

Tři lidé v pokojíku. Bylo těsně, ale byl to pokojík, ale byl pokoj. Pokoj od Hitlera, od Stalina, od německých i českých starostů. Australanům bylo srdečně jedno, že on je Čech a ona sudetská Němka. Stejně je nedovedli rozeznat od Arménů či Turků. Byl pokoj a dalo se šetřit. Příčinlivá Pavlína už také dodávala šití do města. Míra ji po večerech pomáhal šit. Do města na dodávky s ní jezdil. Oba z vesnice, teď vedli městský život. Ale pokukovali po venkově. Hlavně Jaromír pokukoval. Tehdy byla v Austrálii půda za babku. Člověk otevřel v neděli noviny a tam se nabízely výhodné koupě na splátky. Rutarovi v tom malém pokojíku snili sen o hospodaření na venkově. Na svém. Z úspor nakonec koupili - už v únoru 1952! - jeden pozemek na splátku. V místě zvaném Bossley Park, pár kilometrů

za tehdejší sydneyjskou periferii. Ale hospodařit na něm ještě nemohli. Tenkoupený pozemek byl jeden z osmnácti nabízených pozemků a Rutarovi koupili první z těch osmnácti. Zhruba deset let poté, co se na zabraném Šumpersku poznali - A kdeže se konala zádušní mše za Jaromíra Rutara? Právě v těch místech, dnes už plně zastavěných vilkami. Pohled na vrásčité tváře těch, kdo se přišli s Mirkem rozloučit připomínal ty doby, kdy i oni kupovali první pozemky v tom kraji, než se z nich stali farmáři...

O vánocích 1953 začali Rutarovi pomalu se stavbou domu. V té době Pavlína stále ještě šila - bylo třeba dodávat ušité věci během dvou dnů a Mírek musel po skončení práce v přádelně stále ještě pomáhat šit. Na stavbě v Bossley Parku, kam se muselo dojíždět, tam se dalo pracovat jen o weekendech. Během doby začal Jaromír dojíždět na staveniště ráno, pak domů a pracovat v přádelně odpolední šichty až do noci. Ráno hned zase na stavbu, pak rychle domů a do práce. Přes weekend pracovali na stavbě oba. Ovšemže holýma rukama. Také s pomocí přátel, s občasnou pomocí přátel. "Jak jsme to tehdy všechno zvládli, sám Bůh ví", přimhuje oči paní Rutarová. Nu, byli mladí a zdraví, to byl jejich největší trumf a ten vynášeli. Zvládli i malého Karlíka, a i chlapec s prací na stavbě pomáhal. Uměli anglicky? Při šití doma se toho člověk mnoho nenaučí. V přádelně snad ještě méně.

Konečně v roce 1954 se rodina přestěhovala do nového - ale byl to jen dostavěný kus domu. Stále ještě potom po léta dostavovali, přistavovali, přestavovali. A o rok později už začínali do Sydney dodávat zeleninu a květiny. "Pěstovali jsme mnoho druhů květin - astry, gladioly, hodně toho bylo. I zeleninu. A muselo se to dodat do města na trh. Ale brzy už za námi dojížděli nákupci, kupovali od nás a sami pak na trhu prodávali," pokračuje Pavlína Rutarová a člověk skoro v té její řeči ty květy nahmatává. Musila to být doba květin. Australská země jim začínala dávat to, co jim rodná země odmítala, čeho jim Evropa nedopřávala - práci na vlastní půdě. A v těch květinových dnech přišlo i druhé dítě, zase hošík, dnes usedlý na Tasmánii. Už malý Australánek od narození. První děcko narozené ve Třetí Říši, druhé v Sydney - a ještě dnes to má dopad. Ten mladší je "dinkum Aussie", ten se nepřistěhoval, však to má ve všech papírech, že se tu narodil. Žije tu jen kratší dobu než jeho rodiče a starší bratr, ale je dinkum, fair dinkum Aussie... Nesvobodu nikdy nepoznal.

Z výtěžku za květiny a zeleninu se pak přikupovala další půda. V roce 1959 zakoupili přílehlou parcelu a o rok později zřídili kuřecí farmu. Stovky, tisíce kuřat, to se všechno dodávalo na trh. A tak to šlo pak dalších osmnáct let. V padesátých a šedesátých letech bylo kolem Rutarů ještě mnoho jiných přistěhovalců s farmami a farmičkami. Hlavně Italové a Jugoslávci, těm zahradičení a farmaření sedělo. Ale i pár Čechů se v tom kraji usadilo. A to dalo Jaromírovi podnět založit místní klub. Hoch z Bohdíkova nemohl nezaložit klub český. Sudetská manželka. Nu a co, jsme v Austrálii. A začal se zakládat Czechoslovakian Country Club. To bylo v roce 1974. Na druhé straně Sydney se začínala v těch dobách také stavět Sokolovna. Sokolové se začali v Sydney sdružovat hned jak vystoupili z lodi, ale i jim trvalo hezkou řádku let, než se začala klást cihla k cihle. Samozřejmě ne za pomoci republiky, naopak.

Republika zavrhovala tehdy každého, kdo nedodržel partajní linii, i zde v Austrálii. Australané dlu nepřekáželi, ale s finanční pomoci se počítat dalo jen od vlastních lidí, malých lidí, českých dřičů. A tak kromě sokolského domu vyrůstala pomalu i klubovna československého Country Clubu. Ten vedlo několik chlapů z Československa, a hybnou silou byl Jaromír. Jaromír Rutar, ten Jaromír, který se jako mladík dovedl v zabraných Sudetech hlásit po celou dobu okupace k české národnosti. Teď už si mohl dovolit ledacos. Po letech dřiny v Austrálii si mohl dovolit přijít s myšlenkou Country Clubu. Od prvopočátku to bylo myšleno jako středisko místních Evropanů všech národností, ale pod českým, československým vedením. Samozřejmě pod hlavičkou "Czechoslovak", i když místní Hlinkovci lidem přikazovali aktivně se žádné československé akce nezúčastňovat. Ale zde Češi až do roku 1993 vždycky chtěli a vystupovali jako Čechoslováci, a sem tam nějaký ten Slovák věrný republice se nebál s nimi spolupracovat - a takových čestných vyjimek nebylo málo.

Byly tedy nové starosti, nové výdaje. Bylo zapotřebí koupit pozemek - a poblíž Bossley Parku se vhodný pozemek se starším stavením na něm našel, vypsal se půjčka, pracovalo se na úpravách. Klubovní budova nakonec stála. Bonegilla už tehdy byla jen jakousi dálnou ozvěnou a život v německém lágru v Ludwigsburku jen příznakem. Pavlina ve všech těch dnech stála vedle Jaromíra, usměrňovala, radila, počítala, držela se v pozadí. Sudetská Němka, žena starosty Československého klubu - řeči byly. Poznámky létaly sem a tam. Ale pro Jaromíra by Pavlina udělala všechno. A Jaromír ji nikdy nezapíral. On, starosta československé organizace, se ženou hovořoval německy. Oba hoši ovšem vyrostli jako Australané, Austrálie jejich rány zakryla snad skoro úplně.... "Když nás tehdy v Čechách po válce neoddali, a Karliček už byl na světě, vzali Miru na vojnu do československé armády. Zatímco on sloužil, nás naložili do dobytčáků a odvezli do Německa, mě a Karlička. Moc jsme s sebou neměli. Pětaticet lidí nás bylo ve vagóně. Jeli jsme třídny a tři noci. Nejdříve jsme se museli hlásit v Šumperku a odtud nás vyvezli do Butzbachu. Míra v československé uniformě, já s chlapcem v dobytčáku a teď v Německu... Nejdříve nás dali do budovy, která dříve sloužila za prádelnu. To bylo u Řezna, v Assenheimu. Začala jsem pracovat, abych hocha a sebe uživila. Pak jsme dostala ubytování v soukromí, v okolí místního zámku. A hoch, jestli hoch věděl, kde je táta? Věděl. Když letělo z české strany letadlo, díval se na ně a říkal - "Bitte, bitte, schicke mir einen Brief vom Papa..." Nebyl to život lehký. A po únoru 1948 začínali přicházet mladí čeští hoši, i rodiny nových utečenců. Jednou z řezenského campu volá... Míra. To si dovedete představit, jak mi bylo. To bylo zase radosti. A vzali se, konečně se vzali... V Assenheimu, na úřadě. Byla i sláva, jeli v kočáře, sám starostův syn kočoval. V červnu 1948. "Míra musel hocha adoptovat a já ztratila německou příslušnost, stali se z nás dýpýci, D. P.... statenlose Personen.... displaced persons. Ale to všechno nic, co já bych pro Miru neudělala!" A Míra pro ni. On Čech tělem i duší, i za Třetí Říše, a nakonec teprve Němci se k němu chovali slušně... Po svatbě v campu i s děckem do Herbornu v Ludwigsburku... Pak cesta za moře...

Když se Československý Country Club zkonsolidoval a zaběhal, vybudovala se při něm česká restaurace, lidé se

scházeli o weekendech, na vlastní pěst, konávali se taneční zábavy, oslavy. Osmašedesátý rok přinesl nové utečence, sem do Austrálie novou domácí krev. Ti noví ovšem zprvu nechápali, že postavit sokolovnu a Country Club nebylo jen tak, byli zvyklí, že všechno zaplatí stát, tak jaképak copak... Po čase prohlédli. A později obě exulantské vlny splynuly...

Jaromír s Pavlinou nepřestávali investovat. Koupili pozemky s motelem, kde dnes hospodaří syn Karel. Koupili také velké pozemky kolem městečka Bowralu jihozápadně od Sydney, určené k parcelaci. V tom všem se Jaromír vyžíval. Mohl si sednout a sedět. Ale Jaromír sedět nikdy nedovedl. Pohyb sem, pohyb tam. Do kapsy se hromou peníze z parcelace, ale Jaromír Rutar nemá klid. Začíná také rozšiřovat klubovní budovu. To už je zasažen šípem smrti, ale netuší, že ho skoli tak záhy... Dostává se i do konfliktu s úřední mocí, která mu nařídí nucený prodej velké části nemovitosti v Bossley Parku. Prodává státu, prodává pod cenou. Ale Jaromírova kapsa, kapsa hluboká a velká, to vydrží. A Pavlina se jen usmívá, vedle Jaromíra se jen a jen usmívá. Sedí vedle něj v klubu, však Míra ji dovede chránit přede všemi. Míra teď prodělává operaci za operací. Z očí hledí ta s kosou. A tne. Celá rodina kolem jeho smrtelné postele, synové, vnuci, pravnuci, jejich ženy. Nikdo z nich nebyl v Bohdíkovic. Tak skonává český pionýr v Austrálii, Jaromír z Bohdíkova na Šumpersku.

Tak také končí velká láska Čecha a Němky. Končí? Nemůže končit. Takové lásky v tomto slzavém údolí nekončí. V očích paní Pavliny Rutarové to čteme, tak jak jsme to čítávali už v zakalených očích Jaromírových. Míra, člověk mímý, ale vytesaný z českého křemene a žuly dnes už odpočívá v zemi australské. Byl by býval rád spočinul v zemi kolem Bohdíkova? Kdo ví? A hvězdy mlčí...

Jaromíru Rutarovi

Život se nezastaví - jen na okamžik krátký
se ve vzpomínkách navracíme zpátky
a tam, kde rostl vaší práce čin
padá dnes mlčky šedý smutku stín....

Život však nejsou pouhé dny a roky,
do stěn klubu vtiskly se vaše kroky
kam dal jste svého srdce ideál....
ve vašem odkazu s námi jdete dál---

Jen část nás končí smrtí - v kosmickém poli krás
ze zrní vašich vteřin vyrůstá jiný klas
ve světě věčnosti, kam odešel jste žit -
kde v Božím objetí vás čeká mír a klid.

Hana Gerzanic-Honsová

ČEŠI VE SVĚTĚ

Albrightová : Nejsem diplomat, který čeká na instrukce

Nastávající první dáma americké diplomacie Madeleine Albrightová je oceňována, ale i zatracována pro svoji otevřenost a přímochařost. Podle kritiků je její slabinou "pojmové myšlení", což je diplomatický výraz proto, že údajně není příliš bystrá. Proto se ji někdy přezdívala Madeleine Half-Bright.

Madeleine Albrightová, původním jménem Marie Jana Korbelová, se narodila 15. 5. 1937 v Praze v rodině československého diplomata Josefa Korbela. Druhou světovou válku prožila s rodiči v emigraci ve Velké Británii. Následující tři roky po návratu do vlasti v roce 1945 pobývala v Jugoslávii, kde byl její otec vyslancem a později velvyslancem.

V době komunistického puče v roce 1948 působil J. Korbel krátce v New Yorku jako předseda zvláštní komise OSN. Po "Vítězném únoru" požádal o politický azyl ve Spojených státech. Později opustil diplomatické služby a přednášel na univerzitě v Denveru.

Ovlivněna rodinou i vlastními zkušenostmi, vystudovala Marie politické vědy na Wellesleyské koleji v Massachusetts a veřejné právo a nauku o státu na Columbijské univerzitě v New Yorku. Už během studií zaměřila pozornost na problematiku mezinárodních vztahů, obzvláště pak na východní Evropu, k čemuž ji předurčovala znalost češtiny, polštiny, ruštiny a francouzštiny.

Původně pracovala jako reportérka. První politické zkušenosti získala v roce 1975, kdy se stala členkou volebního štábu senátora Edmunda Muskieho. V letech 1978 - 1981, za vlády prezidenta Jamese Cartera, pracovala jako poradkyně Rady národní bezpečnosti. Později byla zahraničně-politickou poradkyní řady vedoucích osobností Demokratické strany, mimo jiné Waltera Mondalea, Geraldiny Ferrarové, Michaela Dukakise a naposledy Billa Clintona. Po listopadové revoluci v roce 1989 byla i poradkyní prezidenta Václava Havla.

Na přelomu 80 a 90. let, kdy stála v čele Střediska pro národní politiku, mozkového trustu demokratů pro podporu studia domácích a mezinárodních problémů si vysloužila pověst jednoho z nejvládnějších odborníků Demokratické strany na mezinárodní politiku.

Jmenováním stálou zástupkyní USA v OSN v roce 1993 se Albrightová stala prvním v cizině narozeným diplomatem zastupujícím USA.

Je považována za pragmatickou, stoupenkyni středu v Demokratické straně. Již v polovině osmdesátých let vyzývala k zahájení realističtějších vztahů vůči tehdejšímu SSSR. V roce 1990 se vyslovovala proti účasti USA ve válce v Perském zálivu s tím, že k vypuzení iráckých okupantů z Kuvajtu stačí hospodářský nátlak.

Tvrzení kritiky, že je týmovým hráčem, který nerad improvizuje, popírá a sama o sobě říká, že není diplomat, který čeká na instrukce.

Někteří její odpůrci mezi zahraničními diplomaty v OSN ji označují za mělkou, neschopnou hlubší analýzy složitých konfliktů. Sama Albrightová ovšem považuje svou schopnost zjednodušovat za výhodu.

Madeleine Albrightová je rozvedená. Se svým manželem novinářem Josephem Albrightem se rozvedla po více než dvacetiletém manželství. Má tři dcery.

(Mladá Fronta Dnes -6-12-96)

ZPRÁVY

Poslanecká sněmovna pokračuje v rozpravě o česko-německé deklaraci

V poslanecké sněmovně pokračuje jednání o česko-německé deklaraci. Jednání bylo přerušováno pravidelnými interpelacemi, jichž se neúčastnil ani premiér, ani ostatní členové vlády. Stalo se tak na základě rozhodnutí mimořádného zasedání kabinetu, které svolal Václav Klaus. Jako důvod uvedl věty, které v posledních dnech zazněly v Poslanecké sněmovně na adresu kabinetu, vlád dalších států i občanů České republiky.

Republikánský poslanec Josef Krejsa byl během svého projevu napomínán předsedajícím Jiřím Honajzerem za "nepřístojné chování", když českého vyjednávače deklarace Alexandra Vondru označil za "análního speleologa nové Velkoněmecké říše". V podobném duchu vystupovali i další republikáni, kteří vládu a všechny, kteří podporují deklaraci soustavně označují za zrádce a zaprodance. Několik jich vzneslo otázku, proč vláda deklaraci podporuje. Poslanec Rudolf Šmucr si pak odpověděl. Podle něj je to tím, že česká vláda je plná "židů, Poláků a bývalých Sudetáků".

"Vláda je hluboce znepokojena vývojem v Poslanecké sněmovně a zásadním způsobem odsuzuje výroky, které tam zaznívají" řekl po mimořádném zasedání Parlamentu premiér Václav Klaus a dodal: "My nejsme ochotni přijmout, že zde zaznívají výroky, které, kdyby zněly mimo tento sál, by byly předmětem trestního stíhání." Vláda, podle něj, není ochotná přijímat tuto devalvací základních hodnot české demokracie.

Prezident Václav Havel je otřesen některými vystoupeními republikánských poslanců v Poslanecké sněmovně, neboť v nich spatřuje hrubé verbální útoky na základní lidská práva dotýkající se lidské důstojnosti. Přesto věří, že sněmovna nakonec důstojně přijme česko-německou deklaraci - to sdělil ČTK prezidentův mluvčí Ladislav Špaček.

Předseda Komunistické strany Čech a Moravy Miroslav Grebeníček tvrdí, že je v České republice ohrožena demokracie radikalizací krajně pravicových sil, které volají po "tvrdé ruce". Na tiskové konferenci řekl, že to potvrzují "nehorázná slova" místopředsedy Poslanecké sněmovny Karla Ledvinky i výroky prezidenta Havla na adresu jeho strany. Prezident Havel řekl, že KSČM poškozují Českou republiku a její zájmy, a

Ledvinka označil komunisty spolu s republikány za lůzu a spodinu lidské společnosti.

Varování adresoval pražským politikům bavorský premiér Edmund Stoiber. Při tradičním politickém shromáždění Křesťanskosociální unie prohlásil, že souhlas jeho strany s česko-německou deklarací byl jedním z nejobtížnějších rozhodnutí v posledních letech. Pokud česká strana se pokusi oslabit deklaraci interpretačním prohlášením, kterým by se například "chtěla vyhnout uznání vyhnání za bezpráví", znamenalo by to znehodnocení dokumentu a vážné poškození nastoupeného procesu smíření.

Nejvíce nominací na Českého lva má Svěrákův film Kolja. Členy České filmové a televizní akademie byl navržen na tuto cenu v 11 z 12 kategorií. Režisér Jan Svěrák převzal za Kolju také Cenu filmových kritiků za nejlepší domácí snímek roku 1996 a ocenění časopisu Cinema. Film Kolja byl rovněž nominován na Oscara. Součástí nominačního večera v Praze bylo i předání prvních dvou Českých lvů. V kategorii "nejúspěšnější divácký film" se jím stala Emmerichova sci-fi Den nezávislosti, kterou za první čtyři dny distribuce shlédlo 176.698 diváků. Českého lva v kategorii "nejlepší zahraniční film" získal britský snímek Trainspotting režiséra Dannyho Boylea.

Prezident republiky se ke svému rozhodnutí udělit milost Martinu Odložilovi, který podle soudu způsobil smrt svého otce Josefa Odložila, vyjádřil v nedělních Hovorech z Lán. "Věděl jsem, že sklidím nevoli, ale při tomto rozhodování nemohu přihlížet k předpokládaným reakcím komentářů v novinách, nebo dokonce k výsledkům pouličních anket", řekl Václav Havel. K omilostnění syna olympioniků Věry Čáslavské a Josefa Odložila se začátkem týdne kriticky vyjádřila spisovatelka a signatářka Charty 77 Eva Kantůrková. Zatímco řada signatářů Charty podepsala petici proti jeho uvěznění, Kantůrková považuje Havlovu milost za neopodstatněnou. "Měla by být vytýčena hranice mezi tím, co je a co není dovoleno, co si zasluhuje soucit a co odsudek", napsala ve svém otevřeném dopise Evě Odložilové, s níž se zesnulý Odložil oženil po rozchodu s Čáslavskou. Nesouhlas s Havlovým postojem vyjádřil také místopředseda vlády Josef Lux.

Ve věku nedožitých sta let zemřel ve čtvrtek 30. ledna v pražské motolské nemocnici zakladatel české pediatrie Josefa Švejcár. (* 20. 5. 1897) Zasloužil se o vybudování Pediatrické fakulty v Praze, stejně jako o vznik Ústavu výzkumu vývoje dítěte, jehož byl prvním ředitelem. Profesor Švejcár je autorem více než 320 publikací, učebnic a řady populárních článků. Jako první na světě zavedl sušené mléko do umělé výživy kojenců. V posledních letech vystupoval jako zastánce přirozeného porodu v co nejúžší spolupráci s otcem dítěte. Švejcárovým životním krédem bylo "cit a láska zachrání život", a jako pediatr přikládal velký význam lásce mateřské. S jeho

vědeckou činností byla vždy úzce spjata i činnost pedagogická.

"Nemyslím, že Evropa roku 2007 bude mít jen růžové barvy", prohlásil na Světovém ekonomickém kongresu v Davosu český premiér Václav Klaus. Rozšiřování Evropské unie je podle Klause přirozený proces, který by se neměl uměle urychlovat, pokud obě strany nebudou připraveny. V rozhovoru pro Právo pak uvedl, že by Evropa neměla aspirovat na to, aby se stala mocností. Konkurence schopné by měly být jednotlivé nadnárodní podniky, ne Evropa, mini Klaus.

Dagmar Havlová, manželka prezidenta republiky, navštívila Masarykův onkologický ústav v rodném Brně a oznámila, že chce v budoucnu pomáhat právě lidem postiženým rakovinou. D. Veškrnová byla nablízku Václavu Havlovi, když mu byla po onkologické operaci odebrána polovina pravé plic. Její sestra Eva přišla kvůli zhoubnému nádoru o ledvinu.

Ze Slovenska

Rychlou privatizaci největších bankovních ústavů na Slovensku podporovanou Hnutím za demokratickou Slovensko (HZDS) kritizuje taktéž vládní Sdružení dělníků Slovenska (ZRS). To oznámila, že k privatizaci bank nikdy nedá souhlas. Vládní koalice se tak dostala opět do sporu, podobně jako vloni v létě. Tehdy HZDS vytlačilo zástupce zbylých dvou koaličních stran (Slovenská národní strana a ZRS) z vedení spojitelné a Investiční a rozvojové banky. Experti očekávají pokračování vleklého sporu v němž bude mít hlavní slovo HZDS. Zástupci tohoto hnutí totiž tvrdí, že rychlá privatizace hlavních bank na Slovensku souvisí se snahou země o členství v OECD.

Jazykový zákon, který vstoupil v platnost letošním prvním lednem, nepočítá s jazyky národnostních menšin v úředním styku. V tomto ohledu se nejproblematictější oblastí stává školství a zejména pak to s vyučovacím jazykem maďarským, protože školy tohoto typu jsou nejvíce zastoupeny. Již od roku 1921 je zvykem dostávat vysvědčení dvojazyčné. Letos se tak nestalo a pedagogové obdrželi tiskopisy pouze v jednom jazyce - ve slovenštině. Většina studentů na to reagovala svým způsobem a vysvědčení odmítla převzít. Na příklad na Gymnáziu v Šamoríně převzalo z 242 studentů vysvědčení jen 12. Ministerstvo školství vydalo 31. ledna "stanovisko k jazykové problematice", ve kterém se uvádí, že vydávání vysvědčení ve státním jazyce se nedotýká práv národnostních menšin a je v souladu s Ústavou SR. Jiného názoru jsou rodiče studentů, podle nichž jazykový zákon sice uvádí, že se dokumentace vede ve státním jazyce, ale neuvádí se, že nesmí být vedena dvojazyčně.

(Carolina - 233)

K U L T U R A

F I L M

RANGERS v Austrálii

Do Austrálie poprvé přijela oblíbená česká skupina Rangers, která více než dvacet pět let hraje a zpívá.

Skupina vznikla v šedesátých letech, kdy se sešla parta studentů strojni fakulty ČVUT a začala vystupovat pod tímto jménem. V roce 1967 a 1968 již získala první cenu na festivalu trampských písní Porta. Na přelomu šedesátých a sedmdesátých let vychází řada nahrávek u firmy Panton.

V této době také začíná vadit anglické jméno skupiny a proto užívali české slovo Plavci. Pro českou televizi natočili 15 samostatných pořadů, které se setkaly s velkým zájmem diváků.

Dá se říci, že Plavci - Rangers nezaznamenali nikdy nějaké skutečně neúspěšné období. Zpívali kromě Austrálie na všech kontinentech světa. Jejich úspěch tkví nejen v instrumentální jistotě, ale také v textech, kterým vždy dokázali vtisknout osobitost, humor a vtip. Nedílnou součástí jejich koncertů je i mluvené slovo, které vždy doplňovalo a vytvářelo dobrou atmosféru.

V pořadu, "PLAVCI PŘEDSTAVUJÍ RANGERS", se kterým do Austrálie přijeli, si členové sboru s úsměvem vzpomínají na doby dobré i zlé. Je zajímavé, že Rangers nestárnou, jejich hudba zní stále mladě a sveze.

Naši krajané, kteří neviděli jejich vystoupení by si neměli nechat ujít to druhé. Přišli by o několik hodin dobré zábavy, humoru, výborné hudby a pěkných písniček, a to je skutečně škoda propást.

KOLJA

Tak se jmenuje nový český film, který přichází do australských kin koncem tohoto března. Budou ho moci shlédnout diváci v Sydney, Melbourne, Brisbane.

Film natočil mladý, teprve jedenatřicetiletý režisér Jan Svěrák podle scénáře svého otce Zdeňka Svěráka, který v něm rovněž vytváří jednu z hlavních rolí. (Pamětníci a milovníci divadla Jarry Cimrmana vědí, že Zdeněk Svěrák je Cimrmanův duchovní otec) Málokdo však ví, že to byl právě Zdeněk Svěrák, kdo napsal scénář k dalšímu velmi úspěšnému filmu "Vesničko má středisková", režiséra Jiřího Menzela. Jeho spolupráce se synem není nic nového, protože napsal scénář a hrál i v jeho prvním celovečerním filmu "Základní škola", který byl v roce 1992 navržen na Oscara.

Režisér Jan Svěrák vystudoval pražskou FAMU a jeho absolventský film "Ropáci" získal cenu Americké filmové akademie, tzv. studentského Oscara. Před nedávnem jsme na obrazovkách SBS mohli sledovat jeho další film "Akumulátor", o kterém se říká, že to byl nejdražší film v dějinách české kinematografie. Jan také natočil film "Jízda", který je zase považován za nejlacnější pořízený český film, a přesto získal hlavní cenu na Mezinárodním festivalu v Karlových Varech v loňském roce.

Zdá se však, že "Kolja" je zatím Svěrákovým nejúspěšnějším dílem. Získal Golden Globe Award 1997, jako nejlepší neanglicky mluvený film. Dále obdržel Hlavní cenu za scénář a kameru na Mezinárodním filmovém festivalu v Tokiu a je nyní navržen na Oscara 1997.

Američané nazývají Jana Svěráka novým Spielbergem pro jeho obrovskou invenci a vypravěčskou schopnost.

Film "Kolja" by měl vidět každý, protože jeho lidskost a citlivost je pochopitelná a blízká všem.

Nenechte si ujít promítání tohoto filmu a pozvěte i své australské přátele, skutečně se máme čím pochlubit.

Slavnostní večer a první uvedení tohoto filmu

v Austrálii
se koná

19. března 1997 v 19 hod
v DENDY CINEMA
19 Martin Place,
Sydney 2000

V průběhu večera shlédnete nejen tento vynikající film v českém znění s anglickými titulky, ale zároveň uslyšíte malý koncert české hudby, ochutnáte české speciality a přijíždíte si dobrým vínem!

Vstupné : \$ 15.-

Rezervace nutná na čísle :

(02) 9233 8558

nebo v redakci - (02) 9636 1873

**Česko - australská
kulturní aliance**

**upozorňuje všechny zájemce,
že úspěšný pořad**

Prague

Praga Caput Regni

**se bude opakovat
v Bondi Pavilion Theatre
Bondi Beach**

**Rezervace vstupenek :
9365 18 72**

CO NOVÉHO V KLUBECH

COUNTRY CLUB

320 Devonshire Road, Kemps Creek

vás zve
v neděli 23. března 1997

ve 14 hod.

na pořad

Plavci představují Rangers

Vstupné: \$ 15.-

Rezervace: 9607 8883

Všechny zveme na oběd či
večeři do nově upravených
prostor klubu.

Restaurace je otevřena:
v pátek od 18hod, do 21hod.
v sobotu od 18 hod do 21 hod.
v neděli od 12 hod do 18 hod.

Příjemné prostředí,
výborná kuchyně.

BESEDA

Československo-australské
sdružení Canberra Inc

zve všechny krajany
v sobotu 8. března 1997 v 18.00
do polského klubu White Eagle
34 David Street, Turner

na koncert

Plavci představují

Rangers

Vstupné včetně večeře: \$ 20.-

SOKOL

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest

kino PONREPO

vstoupilo do úspěšné páté sezóny
původním českým filmem

"Až přijde kocour"

který byl zařazen do Zlatého fondu
české kinematografie.

Režie: Vojtěch Jasný

Scénář Vojtěch Jasný, Jan Werich
a Jiří Brdečka

Další program kina Ponrepa:

16. 3. - "Žebrácká opera" podle
hry Václava Havla

20. 4. - "Díky za každé nové
ráno"

film obdržel 4 české lvy v roce
1994.

11. 5. - "Broučci", film podle
knížky Jana Karafiáta natočil
Jiří Trnka

v sobotu 22. března 1997

ve 20 hod.

vás zveme na pořad
nazvaný

"Plavci představují

Rangers"

Vstupné: \$ 15.-

Večeře se podává

od 18hod do 19.30

Rezervace vstupenek:

9529 8457

Plavci se vrací do sokolovny
ještě jednou

v sobotu 22. března ve 20.00

v sobotu 8. března v 19.00

se koná v sokolovně

Slavnostní večeře

na počest nového generálního
konsula České republiky

v Sydney

dr. I. Záleského

a jeho paní Mileny.

Po večeři bude malá beseda

Vstupné: \$ 20.-

Rezervace: 9529 8457

v sobotu 5. dubna 1997 ve 20hod
slavíme 20 let od otevření

Sydnejské sokolovny

K tanci hraje Česká muzika

Vojty Ciny

bohatá tombola

večeře se podává od 18.30

Stoly a místa rezervujte:

9529 8457 nebo 9999 2260

Česko-australské

Artspektrum

vás zve

v neděli 2. března ve 3 hod.

odpoledne

do Sokolského Národního domu

na

vzpomínkový program o
českém básníku, zpěváku a
pisníkáři

Karlu Krylovi,

který připravila Jana Reichová

Součástí programu bude

promítání videozáznamu

natočeného v Mnichově

a v Praze 1990

Vstupné dobrovolné

Výběr nápojů a lehké

občerstvení.

Nad dopisy čtenářů

Na mé malé postesknutí v minulém čísle jsem dostala nejen řadu šeků, vyrovnávajících dlužnou částku, ale i řadu pěkných dopisů. Velmi děkuji těm, kteří se snažili finanční částkou pomoci řešit mé těžkosti. Jsem jim všem moc vděčná. Rovněž jsme se rozhodli, že zatím budou AL vycházet ve dvojitém vydání pouze jednou za dva měsíce, abych ušetřila za poštovné a obaly. Jakmile se finanční situace zlepší, vše se vrátí do starých kolejí. Z velikého množství dopisů, které jsem dostala uveřejňuji alespoň několik.

Jana Haberová

Vážená paní Háberová,

Máte zřejmě daleko lepší srdce nežli komerční smysl a Vaše snahy udržet Listy i za cenu Vaší finanční ztráty jsou nám nepochopitelné. K Vaší snaze přispěla zřejmě i touha udržet si čtenářský okruh, i když někteří si to nezaslouží.

Finanční realita však musí zvítězit, jinak se stanete obětí. Neposilejte Listy aniž by byly zaplacený dopředu. Dejte pouze jedno varování. Neplývejte své vlastní peníze na ty, kteří si Vaši péči nezaslouží. Soudní vymáhání malých částek není rentabilní. (Skoda!)

A umřou-li Listy na přirozené úbytě, Češi v Austrálii budou mít dvě volby: Buďto zaplatit více anebo se Listů vzdát. My opouštíme přechodně australský ráj a přihlásíme se opět za nějaký měsíc, doufajíc, že ještě budete vydávat.

Mnoho štěstí

Vaši

Dr. R. a M. von Winterberg PhD
Terranora, NSW

Drahá paní redaktorko,

nerad bych se loučil s Australskými listy, vždyť jsou mým přítelem už řadu let, ale kdyby to pomohlo, budu souhlasit s dvouměsíčním vydáváním.

Přeji Vám pokojný a úspěšný Nový rok.

Váš

Bohumil Šulda
Aldinga Beach, SA

Vážená paní Háberová,

říkáte, že s radostí uvítáte nápady, připomínky a návrhy, co se týče novin. Přestat s vydáváním? To vám navrhovat nemůžeme, nevíme kolik lidí časopis odebírá a kolik by jich bylo zklamáno. Zvýšit cenu? Možná, zase se dá těžko říci, kolik lidí byste ztratila. Jak sama víte, a my také, protože jsme měli vlastní business, je těžké dostat peníze z našich lidí. Vydávat každé dva měsíce by bylo možná nejlepší. Možná, že byste měla více času dát noviny dohromady a více času i na sebe. Abych vám řekla pravdu, možná že nenajdete moc našich lidí, kteří vaši práci ocení. Vezmou to jako samozřejmost. "Když to chce dělat ať to dělá, stejně z toho něco má." Povaha a názory našich lidí jsou nevyzpytatelné.

Co se týká pana Havlika z Parkville. Nevím, kdo jeho noviny odhlásil, ani zda byl dopis psán česky či anglicky. ten, kdo vám psal však zapomněl dodat, že pak Havlík zemřel v srpnu roku 1994 a jeho paní tři roky před ním. Jeho synové česky nemluví. Možná, že by se vám vyplatilo tomu, kdo nezaplátí během tří měsíců časopis přestat posílat.

Děkujeme za časopis a přeje vše nejlepší do Nového roku a "Good luck" k jakémukoliv rozhodnutí.

Se srdečným pozdravem se loučí

Helena Herčíková
Merewether, NSW

Vážená paní šéfredaktorko
Australských listů!

Především vás srdečně zdravím a do Nového roku přeji ještě jednou mnoho úspěchů. 31. ledna jsem obdržel od pana Petra Caska z Hradce Králové dopis v němž je vyjádřen dík za rychlé pátrání po "nezvěstném" kolegovi ze stavařské průmyslovky. Prostřednictvím Australských listů došlo ke spojení za které vám pan Caska upřímně děkuje a já samozřejmě též. Ofotografoval jsem celou stránku AL na které v rubrice "Hledáme" byl inzerát týkající se pana Jindřicha Vágnera, kterého hledají jeho bývalí spolužáci. Pan Caska byl překvapen rychlostí s jakou byla celá akce provedena. Je zřejmé jakou důležitou úlohu hrají Australské listy v krajském životě našich spoluobčanů žijících doma i v zahraničí.

K vám mám další prosbu. Jelikož členové Nezávislého sdružení bývalých Čs. vojáků v NSW jsou roztroušeni po celé Austrálii a v dalších zemích celého světa, prosím o uveřejnění následujícího "Úmrtího oznámení".

Výbor Nezávislého sdružení bývalých Československých vojáků v NSW-Austrálii oznamuje svým členům a přátelům sdružení, že nás během minulého roku opustili tito bratři a sestra: Anička Studenčíková, zemřela v prosinci 1995 a její manžel Jaroslav v červnu 1996. Žili ve Woodberry NSW.

Dne 23. června 1996 zemřel bratr generál major v.v. Jan Novák, OBE., TGM, MRŠ, ve věku 99 let. Pohřeb se konal za velké účasti členů sdružení, Čs. obce sokolské, předsedy canberské Besedy a také za účasti pana velvyslance RNDr Jaroslava Suchánka a dalších přátel, kteří pana generála milovali.

Ve Victorii zemřel také dlouholetý osobní přítel pana generála kapitán četnictva Josef Vraspir.

Dne 17. prosince odešel na věčnost zakládající člen N.S. a úřadující president Československého Country Clubu bratr Jaromír Rutar. Pohřeb se konal 19. prosince za velké účasti členů ČCC a přátel nejprve v kostele v Bossley Park a potom na hřbitově "Pine Grove" v Eastern Creek. Po pohřbu se konala smuteční hostina v Country Clubu.

Výbor Nezávislého sdružení bývalých Čs. vojáků vzdává tímto všem zemřelým "Poslední poctu" a rodinám vyslovuje hluboké sympatie.

**Budiž jim všem australská země
lehkou, ať odpočívají v pokoji!**

za výbor

H. Trhlik - úřadující předseda

DEMENTI

Po rozhovoru s Janou Reichovou bych ráda dementovala zprávy, které se rozletěly po NSW, že paní Reichová spolu s další krajkou obtelefonovávaly čtenáře AL a žádaly je, aby přestali odebírat Australské listy, protože jsem "bolševička". Paní Reichová osobně prohlásila, že se jedná o zlomyslné pomluvy.

Jana Haberová

Vážení redakce,

ke třem otázkám, které mi Petr Engelman položil v minulém čísle:

1) Není mi známo, že československé legie v Rusku byly přímo zodpovědné za smrt cara a jeho rodiny. Je mi známo, že za smrt cara a jeho rodiny jsou přímo zodpovědní ruští bolševici.

2) Není vyloučeno, že českoslovenští legionáři zajišťovali nějakého bílého generála. Zajišťovali velkou řadu bolševiků různých hodností. Jejich odchod na západní frontu v Evropě přes Dálný Východ vyjednal s bolševiky - také s tehdejšími komisaři Stalínem - profesor Masaryk. Bolševici úmluvu nedodrželi a českoslovenští legionáři se nakonec museli do Vladivostoku probojovat proti pokusům rudých odzbrojit je a zajmout. Československá anabáze na Sibiři se stala senzací let 1918-20 ve světovém tisku.

3) Bylo by zajímavé se dozvědět, co soudí dnešní historikové o sebevraždě plukovníka Švece - pokud tito historikové vůbec vědí, kdo plukovník Švec byl a proč sebevraždu tehdy v Rusku spáchal. Dříve legionářští spisovatelé a žurnalisté docházeli k závěru, že Švec svoji sebevraždou nakonec zachránil jednotu legii proti bolševickým agitátorům, jako byli třeba Muňa nebo Hašek. O pomníku na Hradčanském náměstí nevím. Sebevražda plukovníka Švece je fakt. Spekulace o pohnutkách k sebevraždě jsou částečně podložené jeho výroky. Měl-li za republiky pomník na Hradčanském náměstí či neměl může být výmyslem i faktem. Petr Engelman by si tuto skutečnost mohl ověřit v Praze. S legionářskou anabází na Sibiři tato věc souvisí jen nepřímo.

Bořek Šindler

Milá paní Haberová!

Srdečně Vás zdravím a posílám předplatné na Australské listy. Nedivím se, že jste za ta léta, co noviny vydáváte, unavená a často i rozčarovaná. Není to malý úkol a v naší čtenářské povaze je víc tendence kritizovat než povzbuzovat a přinášet návrhy ke zlepšení a nabídnout spolupráci. Ale noviny jste dělala dobře a když se rozhodnete je více nevydávat, budou nám všem moc chybět. V každém případě respektuji Vaše rozhodnutí a moc Vám děkuji za všechny ty pěkné chvíle, nad stránkami Australských listů.

Přeji Vám hodně štěstí,
zdraví a úspěchů.

Františka Pečenková
Murrumba Downs
Qld.

Pozvání pro Vás....

na seminář "Naučit se číst bibli efektivně." Jestliže nacházíte Bibli mistry nesrozumitelnou, těžce pochopitelnou, potom je tento seminář určen vám. V průběhu šesti týdnů budete povzbuzeni a vybaveni všim potřebným, abyste si sami udělali obraz o Bohu a Jeho plánu.

Seminář se bude konat každé
úterý v 19.30

ve dnech od 18. 2. 97 do 25. 3. 97
v Lidcombe College of TAFE,
East St. Lidcombe.

Naše víra a důvěra v Boha nás nabádá prozkoumat Jeho poselství a Pravdu. Věříme v Bibli a tomu čemu nás učí, že je dobré k vedení nás i našich rodin. Odhaluje nám důvody proč jsou problémy, které vidíme ve světě i v našem životě.

Tento seminář Vás k ničemu nezavazuje
a je zdarma.

Příhlášky a bližší informace :

(02) 95 33 15 20

nabo pište na adresu :

REPLY PAID 1

The Christadelphians

"Learn to Read the Bible Effectively"

P.O.Box 89

YAGOONA 2199

VÝROČÍ MĚSICE

Český muzikant

Josef Mysliveček

(1737 - 1781)

Narodil se 9. března 1737 v Sovových Mlýnech na Kampě. Byl jedním z dvojčat mlynáře Matěje Myslivečka. Otec si přál, aby chlapec studoval, určil jím k tomu jezuitské gymnázium v Klementinu. První, kdo gymnázium opustil byl Josef, který se marně mohl s logikou. Jeho duše jakoby se už tehdy vznášela v nadpozemských sférách, byl nepozorný a tak byl ze školy propuštěn. Po smrti otce se oba bratři vyučili mlynáři a stali se mistry svého oboru. Josef však měl v hlavě hudbu. Sám se naučil noty a zapisoval si vlastní melodie. Jeho učitel se stal skladatelem František Václav Habermann a varhaník Josef Seger. V roce 1762 poprvé představil publiku své skladby. Bylo to šest symfonií nazvaných podle měsíců v roce. Skladby se líbily hraběti Janu Václavu Šporkovi, který ho poslal do Itálie na studium hudby. Tam se na něj usmálo štěstí. Parmský vévoda se měl ženit s arcivévodkyní Maril Amálií. Tehdy bylo zvykem vyjít k oltáři za zvuků docela nové melodie, a také uspořádat představení, které by bylo napsáno jen pro novomanželský pár. Hrabě Durazzo, který byl intendantem dvorního divadla se dozvěděl o mladém Čechovi a obrátil se na něj s dotazem, zda by byl schopen do svatby napsat operu. Mysliveček souhlasil a tak vznikla opera Zmatek na Parnasu, která byla provedena v soukromém divadle novomanželů. Pak už následoval jeden úspěch za druhým. V roce 1767 má premiéru opera Bellerofontés v Neapoli, florentské divadlo uvádí jeho operu Montezuma. Objednávky jen přišly. Všichni čekali na další díla "divino", božského Čecha. Mysliveček pro samou práci neměl čas se oženit, neměl čas se ani nechat řádně lékařem prohlédnout po nehodě s převrženým kočárem. Bolesti těla překonával radostí tvůrčí duše. Nemoc se však zákeřně připlížila, nakonec musel do mlčchovské nemocnice, kde jej navštívil Mozart. Po odchodu z nemocnice mu byl doporučován klid a odpočinek. To bylo to, co Mysliveček neuměl. Rok se snažil žít v ústraní. Do muzikantského nebe odešel 4. února 1781 ve věku čtyřiačtyřiceti let. Wiener Zeitung z roku 1781 o něm napsal: "... byl známý u všech evropských dvorů, všude sklízel pochvalu, a získal si vážnost i přátelství nejvýznamnějších milovníků hudby.

Organizace UNESCO zařadila mezi světová kulturní výročí 1250. výročí narození "božského Čecha" Josefa Myslivečka.

(zkráceno - Dagmar Stětinová)

PERLY A PERLIČKY

Ohlédněme se ještě trochu zpět do předvánoční Sydney, než se ponoříme do starostí nového roku. Jana Reichová se skupinou věrných připravila v Národním domě v Sydney zdařilé vánoční vystoupení spojené s "kapernou" večeří. V rámci programu recitovala také Hana Honsová, vánoční texty četl Stanislav Berton. O vánoční večeři na Slovensku slovensky pohovořila Edita Berntsenová a dokreslila svou výpověď způsobem Čechům vždy srozumitelným - podáním slovenské pochoutky každému z hostů, na talíři. Milé čtení milého textu Jany Reichové, hřejivě a vroucně přednesené, opět vykouzlilo - a to není cliché - vánoční českou náladu v žáru australského prosince. Bylo, jako vždy, toto milé čtení, aklamováno potleskem vděčných stolovníků.

Naši mladí vytvořili v režii nadějně Zuzany Fořtové v rámci vánočního posezení Česko-australské kulturní aliance vánoční alegorii, anglicky mluvenou. Jinotaj oživených hraček, o zrození lásky v zatvrdlém srdci vojínové. "Srdce k vánocům" (A Heart for Christmas), kde klaun Zuzana s velkým srdcem na hrudi se marně snaží vložit do mysli vojáka (Matouše Bursíka) city vřelé a nevojenské. Zuzanin voják mele svou vojenskou a srdce ho nezažímá. Není to tedy voják, který kdysi přinesl svobodu Čechům, ani ten který zabušil na brány Terezína. Je to voják prototypní. Klaun Zuzana nakonec snímá s hrudi své vlastní velké srdce a voperuje je vojákovi. Ten se pak stává mužem s velkým srdcem na pravém místě. Klaun darovav své vlastní srdce, umírá. Ostatní oživlé hračky - Barbie doll Kristíny Zvěřinové, tanečnice Lucie Holovské, pes-gentleman Zbyřka Čecha, miminko Šárky Procházkové a bubeník Ondry Bursíka - dokreslovaly dění mezi bezsrdčím vojákem a srdcovatým klaunem. Byli jsme svědky zrození lásky v tvrdém nitru vojákové? Ne. Teprve klaunova transplantace vojáka vykoupila... Vítejme iniciativu mladých, autorčinu invenci a originalitu provedení srdcového triumfu, triumfu. Taková hra mladých si mohla pohrávat s banalitami. Nepohrávala. Šlo o srdce. A kdo si přeje víc?

Čeští katolíci v Sydney osířeli. Osířeli vloni po náhlém a nečekaném odchodu mladého moravského otce Kotvrdy, a sirotky zatím zůstávají. "České" mše teď slouží kněží jiných národností. Půlnoční česká mše proběhla bez českého pastýře... Osířelo i "kněžské" auto, kdysi pořízené z darů věřících. To teď odpočívá v garáži, plné očekávání, s otazníkem na kapotě. Že by se opravdu nenašel doma nikdo, kdo by se rád zdokonalil v angličtině, být v pustinách australských? Doma je samozřejmě duchovní útěchy lidem daleko více zapotřebí než na kontinentě hojnosti a snad se má i zato, že australské ovečky skýtají prvotřídní vlnu i s minimálními zásahy pastevců. Ale že by česká katolická větévka, ta útlá haluzka, která se už sotva kdy opět zazelená bude-li ponechána svému osudu, že by už dnes byla skutečně odsouzena ke konečnému uhynutí.....? Však vzhůru srdce! Nový rok je jen v plenkách, co není, být ještě může! Republika, i ta katolická, možná českou Austrálii i jednou objeví....

Naše přímlyvy u SBS padají na půdu neúrodnou. Ne a ne, Praha mezi městy uváděnými v povětrnostních zprávách zařazována není a není. Šeptáme si, že Praha se bez takového uvádění v Austrálii obcházela celá století a obejde se zase, ale na pováženou to přece jen je. Kdo těm pořadatelům v SBS našeptává, že Sofie a Tirana má počasí, které sledují tisíce v Melbourne, Brisbane, Sydney a jinde v Austrálii, zatím co pražské počasí je prostě "non-event"? A my zde, to opravdu nezmůžeme už vůbec nic? Prý toho bohdá nebude.... Tož tedy. Anebo, že nám to Brňáke nepřejó? Kde je palcát krále Jana?

A teď z kapsy jiné. Hovořil jsem nedávno s jednou postarší Jihoafričankou. Poslyšte, povídá, vy jste z té Prahy, že? Já jsem se právě vrátila do Sydney z Kalifornie. Když jsem se ptala synovce, kde se mu po cestách Evropou nejvíce líbilo, hned z něj vyletělo: v Praze! To město se líbí Australanům tak jako Američanům. Ono je to tam staré, hodně staré, ale je tam i pořádek a celkem lacino. Není to ještě nijak okoukané jako Řím nebo Vídeň. Je tam umění, architektura, tradice - a hudba. Jsou tam, že, ku konsternaci některých jazyků, i knedlíky. Ale víte co, dodávají jiní, ty švestkové bochánky či co, to je úžasné chutné. Zcela diskrétně vám prozradí otrlí borci ve světové turistice, že česká děva není pleva. Lehké ženštiny? Ale těmi proslula Paříž už dávno, a přece se mezi turisty točí. Je-li ženská krása k máni i v Praze a ne jen v té Paříži, schvalovat to přímo nemusíme, ale nebudme labutě. U sousedů to třeba není, ale sousedi dovedou v jistých situacích zabít velice systematicky, a to Praha a Paříž ne... Ale ještě, že ti obdivovatelé Prahy, a teď je řeč o umění in abstracto, ještě že nedovedou česky a nemohou sledovat řečičky taxikářů, prodavačů, lokálních patriotů. My Pražáci máme velkou pusinku už od nepaměti. Teď ale začínají světoběžníci objevovat i hlubší české zázemí, krásy Beskyd, Telč, jihomoravské sklípky, nu vůbec naše poklady pokladů a našinec si šeptá: Jen ne až do těch Beskyd, tam je už dost Pražáků, chraň ale Hospodine ten kraj od amerických turistů. Zachovej nám Gruň, Bečvu, Bumbálku bez macdonaldů... Je to skoupě hloupě takhle orodovat za Beskydy? Vždyť bez těch Američanů mohly být dnes ty Beskydy německé anebo posovětštělé. Toho lidského nevděku! Ale takové Jihoafričanky, i postarší, dovedou české ego věru povzbudit. naladit na A-dur.

Vem' staleté české zkušenosti, pepřný humor, smysl pro jednotlivost, vraž do toho dva Svěráky, přimichej pražské střechy, ocukruj nádhernou hudbou, prošpikuj ženským půvabem a hlavně tam dej pětiletého ruského hošička a máš Kolju. Toho českého "Kolju", vážení čtenáři, toho byste neměli nevidět. To je pastva pro oko, pro ucho, pro duši, pro srdce. Nejen české. Úchvatné záběry české kamery dovedou zkratkou prokreslit to, k čemu psané slovo potřebuje celé kapitoly. Češi, a dnes natočili film o malém ruském chlapci v Čechách za normalizace. Za takovou věc se uděluje pohlavky a výtky. Ale tenhle film možná ocenění najde. Již našel, i když doma ho považují prý jen za žertovnou grotesku! Svěrák otec, herec, scenárista, bravo! Bravo! synovi Svěrákovi za přenádhernou a duchaplnou režii. Český film zřejmě nezhyne. Však už byl nominován na Oskara.

• Lovce perel - Bořek Šindler

KOČÍČÍ ŠIBŘINKY aneb ZPOVĚĎ BEZ ROZHŘEŠENÍ

Bohumil Hrabal

(vydalo nakladatelství Pražská Imaginace jako svazek 262,
tisk 9. 2. 1993 - náklad 90 výtisků)

*Motto : Nejdelší cesta kolem dokola je nejkratší
cesta domů.*

James Joyce, Ulysses

O čem jsem chtěl vlastně psát? Už si vzpomínám... O kozákovi, kterému zabili v občanské válce rodiče, sekerou, ubili je doma, kozák když to uviděl, tak zapálil tu svoji rodnou chaluupu, objel na koni ten hořící domek, vytrhl si hrst vlasů a hodil je do hořících došek a pak už jen pryč a pryč a pryč.

Cassie, já jsem taky taková náture, kdybych přijel do Kerska a uviděl, že mi někdo všechny kočenky pobil, tak bych taky už neměl proč žít... a asi bych aspoň tu naši kůlnu, kde je seno z té naší loučky tam dole u Velenské strouhy, tak bych to seno i s kůlnou podpálil, vytrhl bych si ten můj zbytek vlasů a hodil je do ohně tak, jak jsem to četl v Rudé jízdě od Babela o nešťastném hrdém kozákovi...

Ale Cassie, já jsem vandal jinak... Já mám škatule od bot s léky, a já, místo abych se šetřil, aby vám kdo měl dát najíst a napít, tak já se pustoším, беру si léky, které vidím, nejraději jím léky v práscích, zelené a žluté, modré a bílé, podle barvy, nedám na to, co mi radí doktoři, ba naopak, jím ty prášky pod dojmem chvíli jak bombo, zapiji ataralgin pivem, aspirin taky, Nitri-Mack-Retard taky a corifar a cerucal jakbysmet. A pak se divím, že mám výkyvy, když kráčím tím mým bytem v Sokolnících, že si umazávám lokty na záchodě v Kersku, že koktám a ztrácím paměť a myslím si, že dělám bůhvíco geniálního a ještě se tím chlubím, jako teď i při psaní. A že jsem neklidný? A že jsem dezorientován? Jak by ne? Vždyť mi to dalo práce, než jsem pochopil poetiku Edgara Allana Poea... A teď, Cassie, k tomu ta kombinatorika prášků zalívaná pivem. No řeknuh. A pak ať se nedivím, že občas vyplivnu z úst minci pro převozníka Chárona, pak ať se nedivím, že žasnu. Ale! Já jsem vždycky byl tak trochu hodně zcestný, a to je otázka mého stylu... Protože, dokolečka, dokola. A hlava se mi točí...

Ale největší trápení se mnou má pan profesor Aloušek Štork, rád chodíme na procházky kerskými alejemi... A třeba! Zastavíme se u rybníka v lese, rybníka nade kterým se tyčí vilka stvořená pro vraždu, na které je z velkých betonových písmen nápis NA HRÁZI VĚČNOSTI. Jdeme mlčky, a já jako vždy něco našel, byla to krabička prášků žluté barvy, a já hned, Cassie, jak jsem šetrný, si jeden vezmu a pak ještě jeden... A pan profesor Aloušek se mi zeptal něžně: Co to žerete? Povídám... To nic, to jsou prášky, tumáte, vezměte si taky! A nabídnul jsem mu a on se nejdřív chytil za hlavu, pak vztyčil své prsty až nad vrcholky břiz a zařval: On žere guaral jako bombo! A teatrálně poklesl v kolenou, a jak šel, tak coulal nehty v listí alejí a tu chvíli vypadal jak krásný kromaňonský člověk... a dva lidé, výletníci,

když nás mijeli, tak znovu slyšeli... Von žere guaral jako bombo! A pan profesor se praštil do čela a pak mi sdělil... Tak tyhle dva, to jsou moji pacienti z karláku...

Nebo, Cassie, jindy přijede do Kerska paní Olinka Jungová, dřív měli cirkus a byla milenkou Vítězslava Nezvala a nakonec Jarulinka Kladivý... Když jsme v Praze šli přes Čechův most, tak najednou nám zmizela... Jarulinek se díval dolů, tam neskočila, a najednou slyšíme hlas žůry, vzhlídneme a tam na stožáru mostu, tam stojí Olinka, dělá hvězdu a posílá nám polibky, jak v cirkuse... Tady jsem, papoušku! Tak tahle paní, Cassie, přijela na moji parcelu zrovna, když tady byl pan profesor Aloušek Štork... a ona hned: to jsem ráda, že jste profesor, jaký prášky, jakou kůru byste mi doporučil, mám nejen dolary, ale i marky, jakou kůru, co mám dělat, abych zhubla! A Aloušek Štork, profesor, se strašlivě zasmál a zakřičel: "Nežerte! A naše alej je číslo dvacet čtyři, a až v aleji číslo čtyři, skoro u hospody Hájenky, tam pan inženýr Hubka, který trpěl taky obezitou, potají dojídal skoro celý štrůdl a tak se polekal toho hlasu, který přiletěl skrz břizy a borovice... Nežerte!... že, ač byl u chaty sám, odhodil talíř se zbytkem štrůdlu a zděšen hleděl korunární břiz do modrého nebe...

To je, Cassie, pořád to samé se mnou a těmi prášky, pořád dokolečka, dokola... já opravdu cucám rád prášky jako bombo... A na neděli jsem si, Cassie, vždycky nechal předepsat guaral, abych udělal panu profesorovi Alouškovi Štorkovi, když přijede na rekreaci, radost. Guaral, guaral, guaral! Ovšem, Cassie, docela důvěrně... Takhle asi tu Nobelovu cenu za literaturu nedostaneme!

Cassie! Ve čtvrtek jsem přijel autobusem, sněhem a mrazem, skličný, trnul jsem, že vás najdu zmrzlé na kost, tak jako ty čínské hliněné koně a vojáky v sloupovádi... a Cassie...! K autobusu mi přišli naproti nejen Pomeranč, nejen Švarcvald, ale i ostatní fusakličky s černoušky, ve sněhu, a ten suchý mrazivý sněh jim dodával ohromnou náladu, i Pomeranč tančil, chodil po zadních sněhem, i ti černoušci a fusakličky, všechno mi to tančilo ve sněhu, v suchém jiskřivém sněhu vstříc... Dokolečka, dokola... Zitra se bude tančit všude! A já jsem byl zděšen svou malomyslností... kočenky se asi poradily, jak by mi dodaly sílu, abych neodešel z tohoto světa, ve kterém jsou ve sněhu a o hladu tančící kočenky... Holubičky moje! Děťátka moje, děkuji vám... a tobě, Pomeranči, který jsi přechodil tolik zápalů plic, tobě posílám vzduchem pusinky...

Viš, Cassie, jak tak jezdím desetiletí za váma do Kerska, tak zjistím, že jsem pořád na tom samém místě... Pořád vstávám a packám tou mojí ložničkou, když upažím, tak mám nehty na obou rukou od malby na stěnách, vrávorám pořád na tom samém místě na toaletu, pořád tím samým způsobem se holím a bojím se podívat na sebe a když, tak do zatačky na zrcadlo v koupelně, a pořád piju tu samou kávičku, a pořád tu samou cigaretku, a pořád si obkřím ty samé podvlikačky, a pořád si natahuji džinsy a tričko, a pořád, deset let a víc, jistím, že si obkřím to samé jenže jiné barvy tričko a kabátek, a tím samým způsobem si dávám brýle, a pořád tím samým způsobem se vymočuji do umyvadla, a pořád tím samým způsobem volám komusi telefonem, že přijdu k Tygrovi, a pořád tím samým způsobem беру klíče... a pořád tím samým způsobem se vracím, abych jistil, že nekape voda, že jsem utáhl knoflík od plynovodu, a znovu se vracím, ač jsem to všechno už jednou

zkontroloval, a pak zavírám za sebou a jedu dolů výtahem pln obav zdalipak jsem opravdu uzavřel všechny kohoutky a knoflíky? A pak packám na autobus a pořád za těch deset let jsem na tom samém místě, a autobusové nádraží je to samé, jen dříve Na Florenci a teď nastupuju na autobusovém nádraží tam, kde jsem kdysi dvacet let vcházel do mého domku Na hrázi Věčnosti, tedy do té samé relativní věčnosti, a pak znám ulici Ronkovou, a ulici Vacinovou, a tam kde je drogerie, tam byla hospoda U Kloučků a pak je ta samá hospoda U Doudů, a pak jedu kolem té samý Českomoravský Kolben Daněk, a jedu pořád každý den kolem Harfy, kde je teď pivnice U platanu, a pořád tou samou cestou kolem restaurace Na Poděbranské, kdysi Bratislava, kde zastávka je pořád ta samá, a skoro ti samí cestující.... a pořád ty samé pohybující se reklamy, aby byly vidět z jedoucího auta.... už je znám zpoměti.... a ty samé firmy a ten samý konec Hloubětína s hospodou Na staré.... a pak to samé na Černém mostě.... a pak ten samý vjezd nahoru do Počernic, a teď ty samé firmy, Jiří Poklop, cukrárna, ale teď už je zkasirovaná, a to samé řeznictví Divišková...

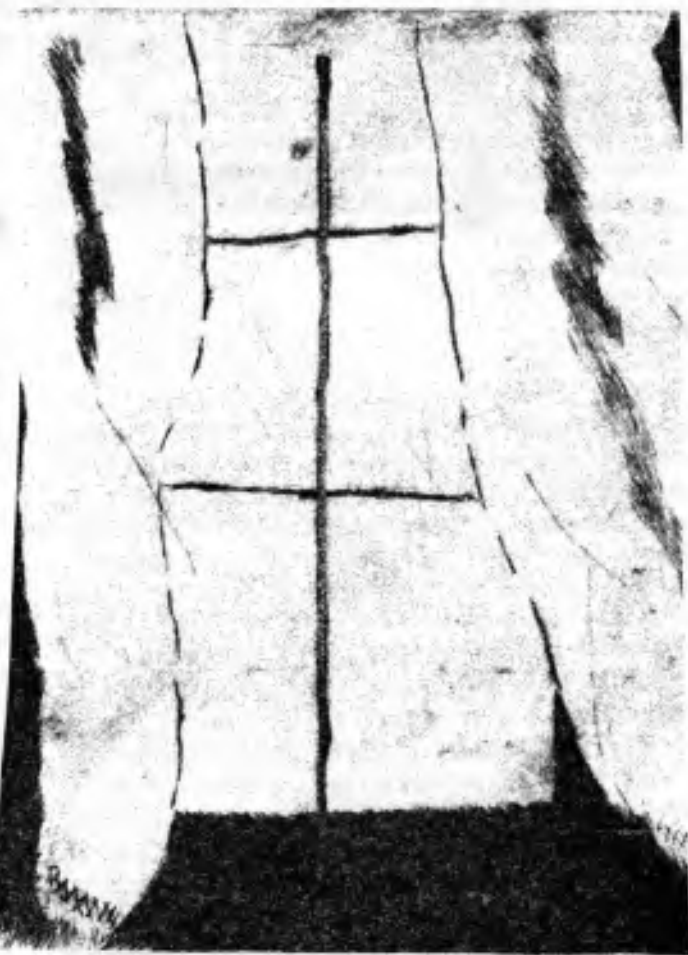
A teď jsem na té samé silnici od svých pěti let, Praha - Nymburk přes Nehvizdy, tady je nový hostinec a řeznictví, U Vydrů se tady říkalo. Tady s panem Vodvárkou před půlstoletím jsme budili starýho Vydru ve dvě hodiny v noci, aby vzbudil kapelu a všechny kdo chce, ať přijdou k Vydrům, že pan Vodvárka to platí.... a pak se tady hrálo až do rána, pan Vodvárka skoupil krámek kořalky a všechny hostil, a pak se jelo dál do Kolína a hudba hrála Kolíne, Kolíne.... a jelo se do Nymburka a otec byl z toho zájezdu mrtvej, ale Vodvárka, že vyhrál ve ferblu, tak se smál... ale to bylo, ač živé, jen ve vzpomínce na té cestě.... a zase pár stavení, jako vždycky, a pak silnice, a pak vstříc Mochovu a pak zatačka.... a pořád to samé, Cassie, pořád to samé, dokolečka dokola, pořád Císařská Kuchyně, ty samé skleníky.... a šofér autobusu mi tím samým hlasem říká... A budou na vás ty kočičky čekat? Včera jsem jich napočítal čtrnáct... A já tím samým způsobem kulhám do veřejí autobusu, a tím samým způsobem vystupuji a vždycky taktak že nepačnu.... a autobus tím samým způsobem počká než přejdu, až přejdu, a já už drátěným plotem vidím, jak mi jde naproti Pomeranč se Švarcvaldem... a včera poprvně padal sníh a je tyranský mráz, ale všechny kočienky se mi hrou z branky naproti a tančí, vyskakují, dělají kotrmelce, zápasí na zadních a předvádějí se, protože mi už nečekaly... a já jim děkuji, klaním se jim... Děkuji vám, děkuji vám, děkuji vám.... A tak jsem, Cassie, odložil sebevraždu na jindy, možná i vůbec, dík Pomerančovi, který, ač nemocný, zatančil mi jak nejlip uměl, byl nemotorný, ale viděl jsem, že mi chce udělat radost, že mne prosí, abych nechtěl se dopravit na druhý břeh řeky Léthe bez Charóna.... protože se trvale pohybuji jen a jen po kružnicích, dokolečka dokola.... a tak kočienky to vycítily a v mrazu a o hladu ve sněhu metaly kotrmelce a zápasily, a jediné ty, Cassie, ty jsi stál až vzadu, ten černý vzadu a jako vždycky jsem ti nastavil prst a jako vždycky jsi mi do něj ducnul tím svým mokrým černým nosánekem, zavřel jsi jako vždycky oči a padl jsi těžce na přední tlapky a pak s ostatními kočienkami jste vyšli za mnou sněhem ke stolu a lavici, všechno bylo zasypané sněhem, který křupal pod mými lehkými džínovými střevíci, a já jsem odemknul a rychle jsem jako vždycku zatopil, abyste, kočienky, moje dětiátka, měly teplé mlíčko, když napřed vám

rozrám a rozháním dvě pečená kuřata... Zasloužíte si je, protože kdybyste nebyly, nebyl bych ani já, protože nemám důvod žít....

P.S. Je sobota 6. února 93, zítra bude úplněk krásný jako šumivý aspirin. Cassie, je měsíc únor a do Polabí začnou přilétat skřivani. Vlastně, budou se vracet, taky dokolečka dokola. A já jim chodivám naproti. Jdu podle zádušního pole, pak minu průhledný lesík, kterému se říká V Bejkovci.... A pak už jen pole a Farská cesta, která končí tečkou trýptičiho se kostelíku ve Velence. Nad Farskou cestou a poli se budou vznášet skřivanci zavěšení na nitích v samotném nebi a tak přijde do Kerska jaro, tak, jako v předzvěsti jsem si minulý týden natrhal jehnědy z lisek a kočičky z jic.

Hoříci, hoříci, hoříci. O pane, ty mne rveš, ó pane rveš mne. Hoříci.

Cassie, stačí ti to? To napsal svatý Augustin.... a jeho marninka byla svatá Monika, taky černoušek. Stačí ti to? Povidám, stačí.

Z tajů krás české řeči

Kdyby si si koupil si tak by si si na tom si pochutnal - sice poněkud negramaticky, ale tak nějak to stále zní v našich uších, ten popévek z první republiky. V našich? Lidstvo lze rozdělovat na dvě skupiny, a to : na pamětníky sisinek a na ty, pro něž "si-si" je už jen skrytým důkazem sexuálního napětí v naší mateřštině, tedy na ty, kteří místo sladounké a jakoby zároveň i navinulé sisinky dovedou slyšet jen dvoji, dvojnásobně nedočkavý souhlas ano-ano, pronášený českými ústy bez špetičky studu.

Pak je tu ovšem ono "si" jednoduché z říše českých záhad, z té kouzelné české zahrady nepřeložitelnosti. Polib si šos. Dám si bůček s křenem a zgustnu si na něm. Jen si deť. Lizni si ! Jen si, pane, něco zkuste a máte na krku alimenty! Pepíček Mihulka dobře ví, co si smí a nesmí dovolit. Smím zakouřit, řekne však takový cizinec a je okamžitě prozrazen. Smím kouřit? To ano. Smít zakouřit? Nikdy !

I prostonárodní, jaksi pralidové "si" má čeština. Koupím já si koně vrany, na konička si vyskočím. Jen ty si, jen ty si, jen ty si, jen ty si má panenko vzpomeň si. Jsou tu i pavlačová "si". A tady si paní v novinách přečtou jak si ty novi kapitáni obchodu a průmyslu perou nácky ! Jak si debužirují, jak si jezdějí v mercedesech ! A tydencty emigranti ať si trhnou nohou ! Co si vůbec myslejí, žili si tam jako prasata v žitě a teď si tady budou poroučet ! Ba i francouzské "si" ještě sem tam padne - libějí vodpustit, ale ty cizáci ať si dou voťkuť přišli. My bodři Pražané si totiž hned tak nic nedáme libit, to si pište !

Jak vysvětlit rozdíl mezi spát a pospat si, říkám si. Pospat si je dát si šlofika. Lhát a zalhat si. Zpívat a zazpívat si. Žít na vysoké noze (na nízké noze se v češtině neříká nikdy) a žít si na vysoké noze. Zacvičit si. Zablbout si. Narazit si epesní štěcu ! Zahrát si na pitomýho. Jak to jen přeložit třeba do angličtiny bez krkolomných a neohrabaných překladů. Zvyknout si. Si - tedy sobě, to "si" je zkrácené "sobě", v ukrajinštině "sobí". Nikoli "sja" - o tom ještě řeč vůbec ani nebyla, to je další past na cizince. Dát se zlákat a dát si pivo. Dát, dát si, dát se. Zlomil si nohu a jeho hlas se zlomil.

Cizincům učícím se česky bychom měli jen pošeptat: nedělejte si blahé naděje, ta nehlubší tajemství českého "si" nepochopíte nikdy. To si pište. Zvykněte si na to, že vy si češtinu nikdy neosvojíte natolik, abyste to naše "si" zvládli. Dejte pozor, dejte si pozor, abyste si nešlápli na jazyk. Na jazyk můžete i šlápnout bez "si", ale jen tak o zabijačkách a při neomluvitelné neopatrnosti. Představte - šlápnout si na jazyk. Chtěli jsme říci "představte si". Představit můžeme židli před stůl. Představit se můžete té dámě. Můžete si ji i představit jak vám třeba čechrá kšticí.

Kdosi sytý si do sita sype silici, ale co to je proti takovému hradeckému "cos dělals, kdes sis rozbils nos"? Ba i další taje se nám zjevují. Kdosi klepe. Ale v otázce jen "klepe kdosi"? Toto "si" je z jiného pytle - kdo a kdosi - znáte rozdíl mezi "kdosi" a "někdo"? Leč konec. Nesmíme rozhněvat, nesmíme si rozhněvat šefovou, aby si nevzala nůžky a nesestříhala si to...Dejme si pohov. Musíme si to žehlít a z gramatického kopytka si vyhodit jen jednou za měsíc.

B.Š.

VAŘIME S.....

JIRÍM KRAMPOLEM
hercem

Vařím rád, vařím rychle a s fantazií. Občas si jídla vymýšlím, jako třeba :

MRAMOROVÉ BRAMBORY

Veliké brambory čistě opereme, do nich uděláme děrovačem na ohryzky dirky jako do ementálu a ty nadíváme vším, co máme doma. Třeba hráškem, mrkví, kouskem sýra, slaninou, salámem, párkem a podobně. Potom brambory obalíme v pálivé paprice, dáme pod ně trochu sádla a kminu a zabalíme do několika vrstev alobalu a pečeme v troubě, nebo v pečence. Hotové, trochu vychladlé brambory nakrájíme vroubkatým nožem na silnější plátky, posypeme je zelenými bylinkami (pažitkou nebo petrželkou) a máme vynikající a přitom levnou krmi. Není to ale jen pokrm, je to i pastva pro oko.

Při natáčení na Slovensku jsem se naučil :

SLOVENSKÉ BRAMBORY

Opět vezmeme brambory, pokud možno stejně velké, ale spíše menší, opereme, rozkrojíme na půlky a vnitřek lžičkou vydloubáme. Co vydloubáme, zatím schováme, protože to budeme ještě potřebovat. V misce si uděláme nádivku - bryza, nebo tvaroh, česnek, cibule a paprika se umíchá dohromady a pro oko se přidá trocha pažitky. Z téhle hmoty uděláme kuličky, které vložíme do vydloubaných brambor. Přikryjeme je tím, co jsme z brambor vydloubali. Pak naplněné a zavřené brambory naskládáme na sádle vymazaný plech a pečeme v troubě.

K tomu už jen chybí dobře vychlazená láhvička bílého vína a kupa kamarádů, nebo jedna žhavá přítelkyně a hromada dobře vychlazeného bílého.

A protože k dobrému jídlu patří legrace, tak tady je jedna anekdota z doby totality :

Jde esenbák kolem dvou kopáčů, kteří kopají příkop a takto k nim promlouvá : "Vy se máte, když se vám chce, tak kopete, když ne tak se opřete o lopatu, žádný náčelník, žádná buzerace, tak bych se taky chtěl mít".

"No jo, synku, to ses měl ve škole líp učit, že pane doktore", řekne jeden a druhý dodá : "Jistě, pane profesore."

Slovácko sa nesúdi

Zdeněk Galuška

Dochtorská knížka

Onehdá stařeček Pagáč prohlásil, že sú švagrem pánaboha, lebo starý Ohnica měli dvě céry. No a jednu si vzali stařeček a tú druhú pámbu... Ale jak sa zdálo, príbuzenský poměr, kerý si zesumirovali, im ani trošku nepomohl od pohromy, kerá na ně jednu z jara dopadla:

Zedli s chuťou kúsek uzeneho a ostalo im ležat v břuchu. Krkalo sa im furt po masném a ani sliovica nepomohla. A to už bylo co réct! Trčalo im to v žalúdku jak mlynský kámeň a neměli žadnéj chuti ani k jézení, ani k životu. přes deň pospávali, v noci babúznali po chalupě a nemohli sa dočkat rána. Hekali a stonali... Pámbu vysoko - dochtora daleko! Tetka nadávali jak hotař a hñili ich na pelech. Dycky ráno navařili hrnec bylinkového čaju podle receptu starý Peleščený, kerému stařeček říkali "kozi piti". A to byla medecina a jstrava na celý deň. Při každém hltě sa škñůřili a potichu sakrovali.

Ale hromovali aj Pagáčka: "To si vymyslí, kotrmelec plesnivý, zrovna dyž je tolej práce ve vinohradě, a věř aby ch to odřela sama! Já to dycky říkám: "Starej chlap je jak stojatá voda - nehne sa a smrdí..."

Stařeček, kerému už enom trčály uši, nos a ohryzek, zavrčali cosi o "čarodenici vyziblej" a obrátili sa na lůžku hubu ke zdi. Dlábali břuch, lebo to měli ve střevách jak zabetonované, a už přestávali věřit, že by sa z toho ešče jednu dostali.

Dyž už týdeň trpěli bez pomoci a byli tak suchý, že už nevěděli, lesti ich bolí břuch alebo v křížoch a hubu měli tak propadlý, že sa zdálo, že si furt piskají, obrátili oči v slup a bolestno zakřůřali:

"Kačo, tak sa ně zdá, že každú chvílu opustím toto slzavé údolí. Je teda nutné odejít, jak sa sluší a patří. Vezni kus papiru a piš - budu ti diktovat destament, dokád ně ešče rozum služi!"

Tetka vzali papírovú kabelku od

cukru, přejeli ju dlaňú, aby sa trošku narovnala, našli kúsek igústovej tužky a sedli si stařečkovi na lůžko.

"Tak diktuj!" - pravili a obližli tužku. "Francek dostane pět měřic "Mokrych dílů" a jalovicu" - začali.

"Mokré díly" dostane Aněžka" - pronesli tetka.

"Koně z žebřinákem dostane Jurka!"

"Ty dostane Francek!" - protestovali tetka.

"Chalupu dostane Aněžka" - zavrčali Pagáč.

"Tu dostane Jožka!" - zasyčali Pagáčka

"Jožka dostane sádek na "Kučovankách", - zahučali stařeček.

"Ten dostane Jurka", - vyščekli tetka

Také kibicování do poslední vůle už nevydrželi. Nazvihli sa na lůžku a zařvali: "Krúci špagát, babo čertova - umiráš ty, alebo já?"

Ale na Pagáčku to neplatilo. Klidno nadlábli "poslední vůli", hodili ju do šporhělta, stáhli si šátek do očí, potom zasej zpátky a pravili: "Nó vidíš - už fantaziruješ! Nic sa psát nebude! Aněžko, dondi pro hromičku - je v okénku u chlěva - mišala sem s řů prasackom nápojem..."

V tú chvílu vrzly dvěřca od ulice. Vešli pastýř Tatar a zahulákali jak na "Pastruhu": "Vítaj Matúšu-nekúpiš drva?"

Stařeček sa obrátili od zdi, hekli a zastonali: "Cóóóó? Drva? Tak desky na truhlu! Podívej sa na mňa! Už si ta zubatá naklepává kosu. A esli ňa bude léčit ten "starý Lucifér", tož sú do týdně pod drnem!"

"Pastýř si prohlédli stařečka, poškrábali sa ve fúsách a pomáli slabikovali: "Ná, krúci Matúšu - co je zasej s tebu? Je ťa jak za grajcar šefránu! Ešče to není ani rok, cos utékl hrobařovi z lopaty, dyž ťa kulýřovala Pelěščená, a už ti zasej trčí úmrtní list ze zadku... Volaliste dochtora?" - obrátili sa k tetce.

"Naco dochtora? Šak ešče dýcha!" - odsekli Pagáčka. "Cestářa Ždaráka přejel parní válec a nepomohlo mu ani deset dochtorů! Škoda peněz!" A rožali hromičku...

Stařeček povykládali Tatarovi svoje bolesti a prohlásili, že ešče jeden hrnec "záračného čaju" a budú hrát ze svatýma mariáš.

"No, Matúšku, ešče nemosíš myslet na najhorší - to sa mosi proštudýřovat... Nezahazuj flintu do žita, dokád máš patróny! Viš co? Donesu dochtorskou

knížku, tam sa dovíš všecko!"

Než bys vejce naměko uvařil, už ju měli na lůžku. Nasadili si brýle a do večera už "věděli", že mají vřed v žalúdku a na dvanásterníku, zápal pohrudnice, pobřišnice a slepého střeva. Že měli trochu opuchlé nohy nasvěčovalo, že mají rúbnuté ledviny a ze srdcem je to pošpatnělé. To, že v nich hučalo jak v kozí, bylo načisto isté, že ide o katar střev a střeva tlustého. Knížka ale připůščala, že by to mohly byt aj hlisty. A ty ukrutánské křeče, po kerých im stály krapy potu na čele jak hrachy, to by mohly byt - nedajbože - aj porodní bolesti... Stařeček už byli z knížky tak dohukáný, že sa prohlédali ve špišli, esli nemají žlůtku, osýpky, příušnice a neštovice - černý kašel měli naisto!

Dyž pastýř zasej večer došli, přefíkali im celú "diagnózu" o svéj nemoci a ptali sa, co mají dělat.

"Ná, co bys dělal? Vyprázniť sa mosíš!" - rozhodli Tatar. "A na takú dubovú náтуру, jak máš ty, mosi byt aj dubový recept! Krúci, co by ti enem pomohlo? Ty čarodenice aj z jejich kúzelnýma čajama pošli k čertovi! Od teho sú tadyk já, abych pomohl dobrému kamarádovi. A věřilka dobře počůvaj, at nic nezapomeneš: Pocucaj sladké dřevo vezni si hrst karlovarskej soli a zapi Šaraticú! No, a užička ricinového oleje také neuškodí. A aby v tobě nic špatného neostalo, tož vypí šesnástku borovičky s pepřem!"

Pastýř im popřáli dobré noci a odešli...

Ani nálož dynamitu by nemohla stařečkovi lepší střevama zamišat, jak recept pastýřa Tataru...

Dyž druhý den večer zasej došli, už ve dveřách sa optali: "Toz co? Byls?"

Stařeček, kerý byli už jak věchétek slamy, sa enom obližli a vydechli: "Byl - dvakrát!"

"Cóóó?" vyvalili oči pastýř - "enom dvakrát?"

"Dvakrát" - sipali. "Od půlnoci do šestid rána a od osmi dověřku! Šak sem akorát došel..." - blekotali a ležali jak Lazar.

"No vidíš, Matúšku, to je ono!" - luboval si Tatar. "Tak by ťa ani kominář nevymětl... A věřilka bys měl íť k dochtorovi na rendgén!"

"Na rendgén? Tož to bych měl..." hekali stařeček.

"Na žádný rendgén sa nepujde!" - vyběskli tetka. "Já ta mám prohlédnutého durchundurch, ty kameru na hrobě mé mladosti! Já ta z toho skuhýřání vykulýruju - na to můžeš vzít jed!"

A postavili před stařečka dvůltrový hrnec "koziho piti".

Stařeček mrkl na ten kanfas, obrátili oči k Tatarovi z němu prozbů a pomoc a pokřižovali sa, jak dyby im panáček dali poslední pomazání....

ZÁHADY A ZAJÍMAVOSTI

*Motto: Stojíte-li v nespočetném davu
a zasáhne vás do hlavy vržený kámen,
tak to není náhoda, ale osud....*

Každý z nás má ve své paměti obrovský rezervoár vzpomínek, jež dokumentují dlouhou cestu životem. Na některé události si pamatujeme, jiné jsou hluboko zasunuty, že je obtížné je dostat na světlo, a mnohdy se nám to nepodaří za celý život. Jisté je, že málokdy tyto vzpomínky zcela vyhasnou, spíše si je sami nedokážeme vybavit, takže spočívají hluboko v našem podvědomí. Jindy zase vyplavou na povrch zcela nečekaně.

Zážitky spojené s významnými city uchovává naše paměť po celá desetiletí a dává nám je k dispozici, abychom se jimi rozlítostňovali a kochali. Co bychom dali za to, kdybychom k sobě mohli častěji přivábit okamžiky dětství a dát v nich oživit i našim drahým, kteří nás už opustili...

Jedna příhoda za všechny. Přímou na Krymu ve městě Jevpatoria žil v padesátých letech Vsevolod Volžskij, nadaný kameraman a fotograf, který později působil v Mosfilmu. V době, o které vyprávím, bydlel ještě jako neznámý pětadvacetiletý mladík v Jevpatorii a nikdy odtamtud prozatím nevytáhl paty. Byl posedlý svou kamerou a dělal všechno, aby měl dostatek černobílého i barevného osmimilimetrového filmu. První kameru dostal od svého otce ve věku jedenácti let a už se od ní neodloučil. Provázela ho i v jeho nejúspěšnějším období v Moskvě.

V šedesátých letech přišel Volžskij se senzačním tvrzením, že se mu podařilo před několika týdny nafilmovat vlastní dětskou minulost, a to přímo v rodném domku. Zprvu se mu všichni smáli, ale posměváčkům ztuhly rysy v nevěřicím úžasu. Volžskij pozval totiž všechny své přátele a známé na projekci

do jednoho z jevpatorijských kin a své tvrzení dokázal projekcí přímo na stříbrném plátně. Diváci se s úžasem dívali na dvorek rodiny Volžských, který dobře znali ze svých návštěv, dvorek, na kterém běhal asi tříletý chlapeček nesoucí nepochybně rysy budoucího dospělého Vsevoloda, a bavil se tím, že z rozběhu skákal do náruči svého děda. Zvláštní. Vnuč, jemuž bylo pětadvacet let, natočil sám sebe v útlém dětském věku.

Děda Vsevolod se ztratil, když bylo vnučovi asi sedm let i s rybářskou lodí a jeho hrob se s největší pravděpodobností nacházel na mořském dnu. I dědu ve filmu však všichni poznali. V okamžiku projekce už byl více než osmnáct let nezvěstný. Otec mladého kameramana vstal po skončení projekci a odpřisáhl, že tehdy ještě neměli doma žádnou kameru ani fotoaparát, který by jim umožnil natočit a uchovat tento rodinný filmový obrázek. Na něm však byla zachycena skutečná situace, která se nepochybně udála před více než dvaadvaceti lety, otec jako důkaz svého tvrzení předložil koženou vestu, kterou měl děda na sobě v okamžiku, kdy chytil svého vnuč. Poté povstal i mladý kameraman a dlouze vysvětloval, že žádná filmová dostupná technika není schopná takového filmového triku, aby znázornila rysy dítěte a starce, jak skutečně kdysi vypadali.

"Jde nepochybně o zázrak, prohlásil do překvapeného auditoria. otec však ještě divákům řekl: "Situaci, kterou kamera zachytila jsem před mnoha lety sám sledoval. Díval jsem se na ni z dřevníku, kde jsem štípáldříví. Ve chvíli, kdy můj tříletý syn a starý otec takto spolu laškovali, jsem si uvědomil, že je to jeden z nejkrásnějších okamžiků mého života..." Kameraman Vsevolod pak prohlásil, že film, který diváci viděli, natočil před necelými dvěma měsíci v okamžiku, kdy byl dvorek zcela prázdný a on spustil kameru jen pro potěšení, aby si natočil svůj rodný domek, než odjede za prací do Moskvy. Když pak při natáčení kameru stočil směrem od dřevníku, kde stály sudy určené na pozdější naplnění vínem, vzpomněl si na dovádění s dědou Vsevolodem, kterého nade vše miloval a jehož pozdější zmizení považoval za největší tragedii svého života. Málem mu tehdy při natáčení vyhrkly slzy, tak ho dojala ona stará

vzpomínka.

A hle! Sotvaže film vyvolal, užasí, když film natáčel, neviděl v hledáčku kamery žádné postavy, takže neměl tušení o tom, co vlastně kamera zachytila. Než se překvapení diváci rozešli, upozornil je kameraman ještě na jednu důležitou okolnost. Jeho děda a on sám se v záhadně natočeném filmu pohybovali nikoli po dvorku s reáliemi, které zde platily před dvaceti dvěma lety, ale na dvorku, jehož podoba byla vytvořena v současné době. Otec se totiž začal zabývat obchodem s vínem před necelými dvěma roky a od té doby se na dvoře objevily obrovité dubové sudy určené ke stáčení vína. Sudy, mezi nimiž se děda Vsevolod pohyboval s takovou bravurou. Jeho vnuk v jednom záběru dokonce do jednoho vlezl, ale děda ho záhy objevil v jeho úkrytu a za nohu vytáhl ven.

Uvedený filmový dokument byl mnohokrát zkoumán nejen filmovými odborníky, ale také znalci z oboru parapsychologie. Známy psychiatr, profesor Michail Ševčenko, jej neváhal označit za důkaz o síle citové paměti člověka, která je s to znovu nastolit minulou citovou realitu, když si to její nositel intenzivně přeje.

Jde o mimořádný případ, v němž ohromnou roli zřejmě hraje náhoda a citové rozpoložení hlavního aktéra, v tomto případě kameraman Vsevoloda Volžského... napsal Ševčenko.

(Úryvek z knihy F.P. Jonese
Zázračné náhody)

ANEKDOTY

"Hele mami, ta opice vypadá přesně jako strýček Arnošt!"

"Mlč, to nesmíš říkat. To je urážka!"

"Neboj, já to řekl tak tiše, že mě ta opice neslyšela."

"Slečno, což netoužíte poznat, co krásy skýtá láska?" "Ne, za prvé jsem na to mladá, za druhé mě to nebaví, a za třetí již dvě děti mám."

pro cestu letadlem. 6. Druh koně; ruské ženské jméno. 7. Naplnit; nervový otřes. 8. Setina hektaru; slabý vítr; seknouti. 9. Uskutečnitel. 10. Odvětví činnosti; dědina; dětský pozdrav. 11. Nejinak; vytvářet pěnu. 12. Opuchlina; otec (hovorově). 13. Sázecí stroj; stará váhová jednotka. 14. Snížený tón; vzor; popěvek. 15. Do toho místa; moje; jenom (nářečně). 16. Lidový název kozlíku lékařského; ejhle. 17. V dálce; staroegyptský bůh slunce.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	0	1	2	3	4	5	6	7
A	T	E	L	A	T	A		A	V	O	T		L	A	S	O	D
B	E	M	I	S	A	R		R	Y	B	A		O	S	E	D	A
C	T				J	A	N		K	O	K	O	N		M	O	L
D	A	H	S		B	A	V	O	R		T	O	M		L	E	
E				E	L		L	A	N		P	O	T	O	M	E	K
F	N	I	C	N	E	N	I	N	A	V	E	K	Y	D	A	N	O
G	O	M	L	A	T	I	T		V	E	N		P	E			
H	N	A		T	E	N		T	A	S	I	T		L	E	V	A
I	E	R	A		N	A	S	I	T		T	A	L		N	I	T
J	T	H	S	A	K		O	T	E	P		T	O	L	O	V	O
K	O	S	I	K	A		K	I	L	A		A	T	A	M	A	N

KŘÍŽOVKA

Nihil est perpetuum datum (Plautus: Komédie o skřínce) Odpovídá přesně českému "Nic netrvá věčně".

Tajenka = doslovný překlad.

VODOROVNĚ: A. Mláďata skotu; bývalá značka čepelek; domácí mužské jméno. B. Tajný vyslanec; vodní živočich; část obce. C. SPZ Tábora; křestní jméno herce Kanyzy; zámoček bource morušového; škodlivý motýlek. D. Mohamedův druh; obyvatel Bavorska; domácí chlapecké jméno; francouzsky "ten". E. Název písmena; výkonnostní stupeň v judu; syn. F. *Tajenka*. G. Srazit ořechy se stromu; z vnitřku pryč; SPZ Pelhřimova. H. Tumáš; ukazovací zájmeno; vytrhnout z pochvy; bulharské platidlo. I. Italská řeka; přišít; litinový plát; šicí potřeba. J. Továrna na klobouky; svazek slámy; španělské město. K. Listnatý strom; kilogramy (hovorově); kozácký náčelník.

SVISLÉ: 1. Příbuzná; devítiletný komorní soubor. 2. Jednotka radioaktivity; Daidalův syn. 3. Náš hokejista; SPZ České Lípy; spojka. 4. Přibližně (knižně); sbor soudců;

slovensky "jestli". 5. Tajemství; jízdenka

10. Odvětví činnosti; dědina; dětský pozdrav. 11. Nejinak; vytvářet pěnu. 12. Opuchlina; otec (hovorově). 13. Sázecí stroj; stará váhová jednotka. 14. Snížený tón; vzor; popěvek. 15. Do toho místa; moje; jenom (nářečně). 16. Lidový název kozlíku lékařského; ejhle. 17. V dálce; staroegyptský bůh slunce.

POMŮCKA: D. Le — 1. Era — 17. Aton.

HABER - PILOT
Pty Limited
PRODUCTION

AUSTRALSKÉ LISTY

Vydává: **HABER - PILOT** Pty Limited
A.C.N. 002 830 613
7 Boonah Street
WENTWORTHVILLE
NSW 2145
Tel. (02) 9636 1873
Fax. (02) 9631 2024

Vedoucí redaktorka:

Jana Haberová a redakční kruh

Názory redakce se nemusí ztotožňovat s obsahem příspěvků.
Časopis vychází jednou za dva měsíce.

FINANČNÍ PORADENSTVÍ

Saxby Bridge

*Máte problém s vysokými daněmi?
Nemáte dostatek financí na koupi nového domu?
Chcete proniknout do světa burzovních spekulací?
Nejste spokojeni s bankovními službami?*

Na tyto a mnoho jiných otázek vám může pomoci najít odpověď

Radim Haupt (B.Ec.)

nezávislý finanční konsultant

- cena? - 45 minut vašeho času!

Pro bezplatnou konzultaci volejte (02) 9202 2400

Saxby Bridge Pty Ltd A.C.N. 057 915 312

Saxby Bridge House, 4 O'Connell St.,

SYDNEY NSW 2000

NEW AGAIN

PTY LTD

Opravy karoserie, nový lak, vnější i
vnitřní úpravy, odstranění rezu, všechny
modely a druhy aut.

BODY REPAIRS

7 b PERAK St. MONA VALE
telefon: (02) 9999 2595

Stěhování nábytku,
mezistátní - zámoří.

Brisbane, Melbourne- týdně
Nth QLD, SA & WA - čtrnáctidenně.

(02) 9365 5535

Bezplatné porady.

Bezpečné a odborné uskladnění.

fax (02) 9365 5304

Zveme vás na nezapomenutelnou dovolenou MAGNETIC ISLAND

Ostrov věčného léta, romantických zálivů, zlatých pláží a kokosových palm, je osm kilometrů od Townsville v severním Queenslandu. Má rozlohu 52 kilometrů a je z větší části národním parkem. Ostrov má všechny služby města, obchody, 15 výborných restaurací, 4 turistické resorty, golfové a tenisové kurty, plachetnice, procházky panenskou přírodou. Je zde zábava pro dospělé i pro děti.

Nabízíme moderní, kompletně vybavené dvouložnicové (pro 5 osob) a jednolůžnicové (pro 3 osoby) byty na pláži Nelly Bay s nádherným výhledem na moře. Na požádání zašleme fotografie a další informace. Navštivte nás a my vám promítneme video.

Týdenní pronájem - \$290. - za jednolůžnicový byt.

Beachside Palms Holiday Units

Frank Baychek

7 Wilberforce Ave, Rose Bay, NSW 2029, tel (02) 9371 9164

Pohled z okna bytu.

1a Palmerson Grv. (roh Atherton Rd) OAKLEIGH 3166

Tel: (03) 9564 7679 Fax: (03) 9564 7752

AH: (03) 9801 2796 Mob: 041 201 6556

Lic. No. 31446

ZAŘÍDÍME:

*Vaše cesty do celého světa.
Návštěvy z České i Slovenské republiky.
Cesty kolem světa. Ubytování, půjčování aut.
EUROAIL- vlakem po Evropě.
Cesty lodí, autobusové zájezdy.
Cestování po Austrálii a další.*

AUSTRALSKE LISTY
JEJICH BUDOUCNOST JE NA VÁŠ

SUSTEK

LUST NOMINEES P/L TRADING
AS PAINT SPOT
DISTRIBUTORS OF PAINT
AND PAINTERS' SUPPLIES

Ph: 9557 4109, 9557 2863

Fax: 9557 4924

378 Centre Rd, Bentleigh 3204

BENTLEIGH PAINT SPOT

**Chcete vymalovat dům,
zkrášlit byt?
Využijte služeb české firmy,
která nabízí všechny služby
pro malíře,
spolu s radou odborníků.
volejte: 03 9557 4109, 03 9557 2863**

APPLIED COMPUTER SYSTEMS (Australia)

Nabízí systém vytváření videí pro vás!

(viz obal)

MULTIMEDIA

Capture video in real-time to your hard disk. Editing with special effects and sound. Playback under Windows in true colours. Full motion CD video playback

TV-VIDEO

Live TV on your PC. Capture single frame at 320 x 240. Tinting or photo retouching. Full motion sequencer. Record to tape in S-VHS quality.

VIDEO-PRO

Linear or nonlinear editing. Quality of output up to Betacam. Time code for single frame accuracy. Adjustable compression digital recording.

CZECH

AIRLINES

FLY OK FLY CSA

**POHODLNÁ CESTA DO
PRAHY A EVROPY
S VÝBORNÝM SPOJENÍM ZE
SINGAPURU A BANGKOKU**

Kontaktujte naše cestovní kanceláře nebo přímo:

**CZECH
AIRLINES**

Suite 809, AUSTRALIA SQUARE TOWER, SYDNEY
P.O. BOX H110, AUSTRALIA SQUARE, NSW 2000
TELEPHONE: 9247 6196 FACSIMILE: 9232 1713